श्री कमलप्रभा.

आत्मार्थीभाइओना हितार्थे

छपावी प्रसिद्ध करनार

जीवनदास रुगनाथदास शाह.

आकाशेठना कुवानी पोळ, अमदावाद.

(आवृत्ति १ ली.)

अमदावाद—निर्मळ प्रीन्टींग प्रेस.

संवत १९६१ सने १९०५

किम्मत पांच आना.

अर्पण पत्रिका.

स्वधर्मनिष्ठ वीरचंदभाइ गोबरदास.

मु. डोळीया.

आप जैनधर्मनी उन्नतिनो अरुण प्रकाशमान थयेलो जोवाने उत्साह धरावोछो, आपनी निर्मळ मनोवृत्ति, धर्मना उद्योतकारी काममां हमेशां संलग्न थएली छे; वळी जैनधर्म संबंधी अपूर्व पुस्तको छपाइ बहार पाडवानी अति उत्कंठा राखोछो. एवा आपना उज्वल गुणोथी आकर्षाइ आ लघु पुस्तक, हुं अति प्रेमपूर्वक आपनेज अर्पण करी आनंद पामुंछुं.

ली. आपनो शुभेच्छक.

त्रीभोवनदास रुगनाथदास शाह.

प्रस्तावना.

प्रीय जैनबंधुओ ! आ लघु पुस्तकने जेम बने तेम धी-
रजथी सांतपणे वांची, दीर्घदृष्टीथी विचार करवो के अहो !
उत्सुत्र प्ररुपकनां केवा हवाल थया. तेमज उंधा अवसर प-
णीनी केवी खराब असर थायछे के, सारा विद्वान माणसो-
ना कालजा फेरवी उनमार्गे दोरी जायछे. आ कमलप्रभा
आचार्यनो दाखलो भव्यजीवोए पोताना अंतःकरणमां स-
जड राखी, जीनेश्वरनो मार्ग प्ररुपतां कोइपण कारणथी त्र-
ण बोल के जे. आ पुस्तकमां दरसाव्या छे तेनी बीजी री-
ते प्ररुपणा थवी न जोइए. आ असार संसार समुद्रने विषे
सतत पर्यटन करनारा प्राणीओने, जन्ममरणादिक अत्युग्र
दुःखोमांथी मुक्त करे एवो तो मात्र एक धर्मज छे. एवो जे
धर्म तेनुं मूळ तो मर्यादायुक्त दयाज छे. कहेलुं छे के " अ-
हिंसा परमो धर्मः " दयावडे ज धर्मनी प्राप्ति थाय छे, अने
परिपूर्ण धर्म प्राप्त थया पछी जीव मोक्षगामी थायछे; माटे
दया सर्वोत्कृष्ट पदार्थ छे. आ पुस्तकनुं भाषांतर भावार्थरुपे
टबा उपरथी शास्त्री नागेश्वर जेष्टारामे करेलुं छे. तोपण
तेनी अंदर कांइ जणाए. दृष्टीदोष के छापदोषथी कांइ
भुल रही होय तो सुधारीने वांचवा कृपा करवी तथास्तु'

त्री. रु. शाह.

ॐ असिआउसाय नमः

श्री कमलप्रभा.

चोविसमा तिर्थंकर.स्मण भगवंत श्री महावीरस्वामी-
ना शिष्य, चार ज्ञान तथा चौद पूर्वना जाण एवा गणधर
गौतममुनी एक दिवस ध्यानमां वेठेला हता; तेवामां संक-
ल्प (विचार) उठयो केः-प्रभुना वचन अथवा तेमना सि-
द्धान्त (सूत्र) ने जे कोइ अन्यथा-विपरीत प्ररुपे, तो ते
जीव शुं फल पामे ? आवो संकल्प थवाथी तुरत उठीने
ज्यां भगवंत महावीरस्वामी वीराजमान हता; त्यां गौतम-
स्वामी आवी त्रण प्रदाक्षिणा दइ वंदना नमस्कार करीने
नम्रतापूर्वक नीचे प्रमाणे पुछता हवा.

मूलः-से भयवं जेणं केई आयरिए, वा,
मयहर एवा; असई कहंचि कयाई, तहाविहं;

सविद्दाणगं माऽऽसद्य इणमो निग्गंथ पावयणं मऽन्नहा पन्नवेद्या सेणं किं पावेद्या, गोयमा ! जं सावद्याऽऽयरिएणं पावियं ?

अर्थः—से०ते भ०भगवंत जे०जे के०कोइ आ०आचार्यादिक वा०अथवा स०उपाध्यादिक अ०अमई अजाणपणइं क०केणे पेत्रे क०केणे कालइं त०तथाविध कर्मक स० आलंबन आ०लेइने अंगिकार करिने इ०ए प्रत्यक्ष नि०निग्रंथ पा०प्रवचन सिद्धांत अ०ते अन्यथा विपरित प०परूपे से०तेजीव कि०किस्युफल पा०पांमे भगवंत कहे गो०हे गौतम ! जं०जे सा०सावद्य आ०आचार्य पा०फल पाम्यो.

भावार्थ.—जे आचार्यादिक, अथवा उपाध्यायादिक, अजाणपणे कोइ पण काले कोइ पण तेवुंमा, तथा प्रकारे आलंबन लइने (अंगिकार करीने) प्रत्यक्ष निग्रंथ प्रवचन सिद्धान्त, अन्यथा प्ररूपे, ते जीव शु फल पामे ? भगवंत कहे छे-हे गौतम ! सावद्य आचार्य फल पाम्यो-[तेवुं ते पामे.]

मूलः—कयरेणं से सावद्याऽऽयरिए किं वा तेणं पावयंति गोयमाणं ! इत्तय उसत्भादि

तिथंकर चउवीसि गाए अणंतेणं कालेणं जा अतिता अन्ना चउवीसि गातिए; जारिसो, अहयं तारिसो चेव, सत्त, रयणी प्पमाणेणं जगऽछेरय भूत; देविंद वंद वंदिउ पवर वर धम्मसिरी नाम चरम धम्म तिछंकरो अहेसिं.

अर्थः—हवे गौतम श्री महावीरस्वामीने पूछेछे क०कोण से०ते सा०सावद्य आ०आचार्य किं०किस्यूं फल ते०तेणे पा०पाम्यूं ? हवे श्री महावीर गौतमादिकने कहेछे गो०अहो गौतमादिक श्रमणो ! इ० इहांथकि उ०रुपभादिक ति०तिर्थकर च०चोवीसी थकी पूठे पहिलां अ०अनंतइ का०कालइं जा०जे अ०अतितकाल होइं अ०अनेरि अनंतमी च०चउवीसी तेणे चोविसीए जा० जेहवो अ० हुंछउ ता० तेहवो चे०निश्चे स० सात र० हाथ प्प० प्रमाणदेह ज० जगत्रने विषे अ० आश्चर्यभूत दे० देवतानो इं०इंद्र ते इंद्र केहवो जे देवतानो वं० वंदनीक अथवा ते इंद्रना वृंद ते समोह वं० तेणे वांद्या प० प्रधान व० उत्तम ध० धर्मसिरी ना० नामे च० छेहेलो चोवीसमो ध० धर्मनां ति० तिर्थनो क० करणहार एटले तिर्थंकर अ० हतो ॥

भावार्थः—गौतमे पूछ्युं-सावद्य आचार्य कोण ? अने ते शुं फल पाम्यो ? महावीर स्वामीए कह्युं-हे गौतमादिक श्रमणो ? ऋषभादिक तीर्थंकरनी चोविशी पेहेलां जे अनंतो काल अतित थयो, ते अनंती चोविशीमां ते थयो ते सात हाथना देहवाळो, त्रण जगतने आश्चर्यरूप, मारा जेवोज हतो. इन्द्रना समूहे वांदेला ते समयना चोविसमा तीर्थंकर धर्म सीरी नामे तीर्थनो करवावाळो ते तीर्थंकर हतो.

मूलः—तस्सय तित्थे सत्त; अच्छेरग पत्तुए; अहन्नया परिनिवुमस्सणं, तित्थंकरस्स, कालक्कमेणं, असंजयाणं सक्कार । कारवण णामऽच्छेरगे विहिन्न मारुढ, तहणं लोगाणु वत्तीए मिच्छतो वहयं असंजय पूयाऽणुरयं वहु जण समुहंति वियाणि ऊणं.

अर्थः—त० ते तिर्थंकरने ति० वारे अथवा तिर्थने त्रिण स० सात अ० अछेरां प० हुआ अ० एकदा प्रस्तावे तिर्थंकरस्स० ते धर्मसिरीनामा तिर्थंकर परिनि० मुगति पोहता पछी का० अनूक्रमे केटले कालइं अस० असंजतीने पूजा स० सत्कार का० आदरमान णा० एहवे नामे अ० अच्छेरं

वि० तेहनि विधि म० मंडाणुं त० तिहां लो० लोकभावे मि०मिथ्यात्वे करिने उव०हणायालोक अ०असंजतिनी पू० पूजाने विषे अ० राताथका व० घणा ज० जनलोक स० मिथ्यात्व मोहने विषे मोह्या वि० जाणी नइं ॥

भावार्थः—ते तीर्थंकरने वारे अथवा ते तीर्थने विषे सात अछेरां हुआं, एकदा प्रस्तावे ते धर्म सीरी नामे तीर्थंकर परम मुक्तिए पहोच्या पछी; अनुक्रमे केटलेक काले, असंजतिनी पूजाः सत्कार आदर एवे नामे अछेरुं तेणी विधि मडाणु तेमां लोक भावे मिथ्यात्वे करीने हणाएला लोक, असंजतिनी पूजाने विषे आसक्त थया छतां घणा जन ए मिथ्यात्व मोहने विषे लपटाया.

मूलः—तेणं कालेणं, तेणं समएणं, असुणिय समय, सब्भावेहिं ति गारव मइरा मोहिएहिं। णाम मत्ते आयरिय मयहरेहिं, सङ्घाइणं सयासाउ, दविणं जायं पम्हि गाहियं २ ॥

अर्थः—ते० तेणे काले ते० ते समयने विषे अ० असूनी-असंजतीने स० समय स० स्वभाव ते वली केहवा छे ति०

त्रिन गा० गारव रुप जे म० मदिरा तेणे करी । मो० मोला छाक्याथका णा० नाममात्र आ० आचार्यादिक ग० उपाध्यादिक एहवाथका म० श्रावकनी स०समीपथकी द०द्रव्य जा० जाचि प०लेइलेइने ॥

भावार्थः—असंजतिना समयमां, त्रिगर्वरुप मोह मदीराए, छाकेला स्वभाववाळा मात्र नामनाज, आचार्य, उपाध्याया दिक श्रावकनी, पासेथी द्रव्यनी याचना करी करीने

मूलः—थंभ सहस्सुसिए सकंसकि ममतिए चेइयाऽऽलगे कारविऊणं तेचेव छुरंत पंत लरकणाइ माइमेहिं आसाईए तंचेव चेइयाऽऽलगे माऽऽसीयं गोविऊणंच वलवीरिय पुरिसक्कार परक्कमं संते वले संतेवीरिए संते पुरिसक्कार परक्कमे चइऊणं उग्ग निग्गदे अणिय यविहारं णियावास माऽऽसइत्ताणं सिढिल ठोऊणंऽसंजमाइ मु गिए पच्छा परिच्चीत्ताणं ॥

अर्थः—थं० थंभाने स० सहश्रगमेपमारे ड० मंदिर उंचा

स० पोतापोतानां म० इम ममता सहित चे० चैत्यनां आ० स्थानक देहरां शिखरबंध का० करावी नइं त० तिमज दु० भूंडा ल० लक्षणना धणी मा० माहोमांहे पोतपोतानां थानकनी आ० वांछाइं करी तं० तिमज चे० चैत्यनां आ० स्थानक देहराने आ० अंगीकार करी नइं गो० गोप०यूंछे च० वली व० वल वी० विरज पु० पुरुपाकार प० पराक्रम सं० छतू व० वल सं० छतू वी० वीर्य सं० छतू पु० पुरुपाकार प० पराक्रम ते गोपवी नइं छ० छांडिने उ० उग्रह जाचवुं जाची लेवूं ते छांडयू छे जेणे अ० अनित्य विहारिपणूं छांडयूं णि०नित्यवासी छे एतावता गछवासीपणू आ० अंगीकार करिने सि० सिथिल हो० थइने अ० असंजमादिकने विषे ठि०रह्या छे प० पछइं प० प्रकर्प । वी० छांडिउ ।

भावार्थ.—हजारो स्थंभवाळां शीखर बंध देहरां वांधी तेमां ममता सहित परस्पर पोतानां स्थानकनी वांछा करी भुंडा लक्षणना धणी चैत्य-स्थानकनी वांछा करी चैत्य, स्थानक देहेरांने अंगीकार करी वल, पराक्रम-पुरुपाकारने तेणे गोपव्युं छे एवा उग्रह जाचवुं छांडीने तथा अनित्य-विहारीपणुं छांडीने गच्छ वासीपणुं अंगीकार करीने शीथील थइ असंजमादिकने विषे रह्या छे.

मूलः—इहलोग परलोगावायं अंगीकाऊणय

सु दीह संसारं ते मूचेव मढ देवलेसू अच्चत्तं गहिरे मुछिरेहं ममीकारा ऽहंकारेहिणं अभिभुए ससयमेव विचित्त मल्ल दामाहिणं देवऽच्चेणं काऊमऽभ्भुजुए जंपुण समय सार परं इमं सवनु वयणं तं दुरेयरेणं उझयंति तंजहा॥

अर्थः—इ० इहलोक प० परलोकनो वा० वादछांडिने अं० वली अंगीकार कीधो सु० अति दी० दीर्घ स० संसार ते० तेहज म० मठ देवलने विषे अ० अत्यंत ग० गृद्धपणे मू० मूर्छितपणे म० माहरा माहरा ममता अ० अहंकार तेणे करि अ० व्याप्या थका स० पोते म० पोते वि० विचित्र प्रकारइं म० फूलनी दा० मालादिके करिने दे० देव प्रतिमानि अ० पूजा अरचा का० करवाने विषे भ० तत्पर हूवा जे० जे पु० वली स० सिद्धांतनु सा० सार प० प्रथम इ० ए स० सर्वज्ञ तिर्थंकरनूं जे व० वचन तं० ते दु० वेगला उ० छांडि मूक्यूं॥ ते सर्वज्ञ तिर्थंकरनु जे वचन छे ते कहे छइं तं० ते ज० जिम छे तिम कहे छे॥

भावार्थ—मठ-देवलने विषे अत्यंत गृद्धपणे-मूर्छितपणे

मारुं, मारुं; ए प्रकारनी ममताथी अहंकारवडे व्याप्त थएला, आ लोक परलोकनो वाद छांडीने अति दीर्घतम संसार अंगीकार करे छे. विचित्र प्रकारनी फुलनी मालादिके करीने देवनी प्रतिमानी पूजा अर्चा करवामां तत्पर थया छे सिद्धान्तसाररुप सर्वज्ञ एवा प्रथम तीर्थंकरनुं वचन कोराणे मूकी (स्वेच्छाथी वर्ते छे.) ते सर्वज्ञ तीर्थंकरनुं वचन जेम छे तेम अत्रे बतावे छेः—

मूलः—सब्वे जीवा सव्वे पाणा सव्वे भूया सव्वेसत्ता णअ हावेयव्वा णपरियावेयव्वा णपरिघेतव्वा णविराहेयव्वा णकिलामेयव्वा णउद्दवेयव्वा जे केई सुहुमा जे केई बायरा जे केइ तसा जे केई थावरा जे केइ पज्जत्ता जे केई अपज्जत्ता जे केइ एगिंदिया जे केइ बे इंदिया जे केइ ते इंदिया जे केइ चउरिंदिया जे केइ पंचिंदिया ॥

अर्थः—स० सर्व जी० जीव स० सर्व पा० प्राणि बेइंद्रियादिक स०सर्व भू० भूत स०सर्व स०सत्वने ण० एहने उद्वेग पाडे नहि मन वचन कायाइं करि ण० परि-तापना उपजावे नहि ण० ग्रहिवानहि हाथपांही हणवा

निमीत्ते घसवा नही धरतीइं ण० विराधवानहि ण० किला मना उपजावे नहि ण० उद्वेग उपद्रव उपजावे नहि जे० जे के० कोइ सू० सूक्ष्मजीव जे० जे कोइ बा० बादर जे० जे कोइ त० त्रसजीव जे० जे कोइ था०थावरजीव जे० जे कोइ प० पर्यासा जे० जे कोइ अ० अपर्यासा जे०जे कोई ए० एकेंद्रि जे० जे कोइ बे० बेंद्रि जे० जे कोइ ते०तेंद्रि जे० जे कोइ च० चउरिंद्रि जे० जे कोइ पं०पंचेंद्रियादिक.

भावार्थः—सर्व प्राणी, सर्व भूत, सर्व सत्वने मन, वचन तथा कायावडे करीने उद्वेग पमाडे नहिः परिताप उपजावे नहि; हणवा निमित्ते हाथमां तृण करे नहि; विराधे नहि; कीलामना उपजावे नहि; उद्वेग के उपद्रव उपजावे नहि, सूक्ष्म, बादर, त्रस जीव जे कोइ स्थावर जीव, पर्यासा, अपर्यासा, एकेन्द्रि, बेइन्द्रि, तेन्द्रि, चौरेन्द्रि पंचेन्द्रियादिक—

मूलः—तिविहं तिविहेणं मणेणं वायाए कायेणं जं पुण गोयमा मेहुणं त एगंतेणं ३ णिछय जवाइतदा ३ आउ तेउ स माऽऽरंभ स-वहो सव्व पडेंदिगं सयं विवज्जेज्जा मुणीति एस धम्मे धुवे सासए णितिए समिञ्च लोगं खे-यन्नेहिं पवेड्यंति ॥ ७ ॥

अर्थः-॥ ए सर्व जीवनइं स्यूं करवुं ते कहे छे ॥ ति० त्रिविधे ति०त्रिविधे न हणवा म० मने करी वा०वचने करि का०कायाइं करी जं०जे पु०वली गो०हे गौतम म०मैथुन त०ते ए०एकांतइं णि०निश्चय स्यूं उ०अतिहे छांडवो आ०पाणीनो ते०अग्नीनो स०सम्यक प्रकारे आ०आरंभ स० ते सर्वथा स०ते सर्वथा प्रकारइं स०पोते सदाइ वि०विशेषे व०वर्जइं मु०ते साधु ए०ए ध०धर्म ते धु०निश्चल सा०सास्वतो णि०सदाएछइ स०जाणीने लो०लोकनुं स्वरुप खे०पेदज्ञ सर्व जीवनां दुपनां जाग ते तिर्थंकर प०कहिउं ॥

भावार्थः—सर्व जीवने शुं करवुं ते कहे छेः-काया, वाणी तथा मन ए त्रणेथी कोइ प्रकारे पीडवुं. नहि वली हे गौतम ? मैथुन, एकान्त सर्व प्रकारे वर्जवां काचु पाणी, अग्नि, ए सर्वथा प्रकारे सतत वर्जवां. सास्वतो धर्म सदाए छे, एम जाणीने लोकनुं स्वरुप देखे ते साधु. सर्व जीवनां दुःखना जाण ते तीर्थंकरे कह्युं

मूलः—से भयवं जेण केइ साहु वा साहु णीवा निग्गंथे अणगारे दव्वत्थयं कुज्जा सेणं किं

माऽऽलवेञ्चा गोयमा जेणं केइ साहुवा साहुणी वा निग्गंथे अणगारे दव्वत्थयं कुञ्चा सेणं अजयएइ वा असंजएइ वा ॥

अर्थः—॥हवे गौतम स्वामी श्री महावीरने पूछे छइं ॥ से० ते भ० हे भगवन् जे० जे कोइ सा० साधु वा० अथवा सा० साध्वी वा० अथवा नि० निग्रंथ अ० अणगार महाव्रति द० द्रव्य पूजानां जल फूल धुपादिके करी कु० करणहार तथा परुपक से० तेहनइं की० किस्यूं आ० कहिए गो० हे गौतम जे० जे कोइ सा० साधु वा० अथवा सा० साध्वी वा० अथवा नि० निग्रंथ अ० अणगार द० द्रव्य पूजाना जल फूलादिक कु० करणहार तथा परुपक से० तेहने अ० अजतनावंत पांच महाव्रतना पालक कहिए नहीं वा० अथवा अ० असंजती कही ए वा० अथवा

भावार्थ—गौतम स्वामी श्री महावीरने पूछे छे-हे भगवन्, जे कोइ साधु अथवा साध्वी किंवा निग्रंथ-अणगार महाव्रती द्रव्य, पूजानां जल, फुल, धुपादिकवडे करणहार तथा प्ररुपक, तेने केवो कहीए ? महावीर स्वामी कहे छे:-हे गौतम, जे साधु साध्वी अथवा निग्रंथ-अणगार द्रव्य पूजा

नां जल, फुलादिक करण हार तथा प्ररुपक छे, तेने अजत-
ना वंत पांच महा व्रतनां पालक कहेवाय नहि. तेमने अ-
संजती अथवा०

मूलः—देव भोए इवा देवऽच्चंगेइ वा जावणं
उम्मग्ग पएइ वा दुरुझिय सीलेइवा कुसीले वा
सछंदयारिएइ वा आलवेज्जा ॥ ७ ॥

अर्थः—दे०देवना भो०भोजक कहीए वा० अथवा दे०देवनां
अ०पूजारा कहिए वा० जा०यावत् संक्षेपे उ०उनमार्गइं प०
पड्या कहिए वा० वली केहवा छे दु०वेगलुं मुक्युं छांडयू
सी०सीलादिक आचार छांडिने कु०कुसीलिया कहीए वा०
स०पोताने छांदे प्रवर्ते तिर्थकरनी आज्ञा बाहिर आ०ते-
हने इम कहिए ॥

भावार्थः—देवना भोजक कहीए कांतो देवना पूजारा
कहो. यावत् संक्षेप तेओ अवळे मार्गे गएला कहेवाय, अ-
थवा ते शीलादिक आचार छांडवाथी कुत्सित आचरणवाला
कहीए. तीर्थंकरनी आज्ञा छांडीने स्वेच्छाथी वर्ते तेमने तेम
कहेवुं ठीक छे.

मूलः--एवं गोयमा! तेसिं अणायार पवि-

त्ताणं बहुणं आयरिय मयहरादीणं एगे मरग
ब्वो कुवलयप्पहाहिहाणे णाम अणगारे मह
तवस्सी अहेसी तस्सणं महामहंते जीवाइ प
यत्थेसु तं तत्त परिन्नाणे सू महंतंच संसार सा
गरे तासू (१) जोणीसू संसरण भयं सव्वहा सह
पयारेहिणं अच्चंतं आसायणा भीरुत्तणं त काल
तारिसेवी असमंजसे अणायारे बहु साहम्मिय
पवत्तिए ॥

अर्थः—ए०एम गो०हे गौतम ते० ते अ०अनाचारनेविषे प०प्रवर्तताथका व०घणाएहवा आ०आचार्यादिक म०उपाध्यायादिक एतलामांहि ए०एक म०रतनना राशिपी छ०कांति कु०कमलप्रभानामा आचार्य णा०एहवे नामई अ०अणगार साधु पण केहवाछइं म०महातपस्वी अ०हुतो त०तेहनी म०महामहंतनी जी०जीवादिक प०पदार्थनेविषे त०ते त०तत्वना तिसिघ्रभली प०परिज्ञाछे जेहनी वली केहवोछे म०आत म०मोटो सं०संसार मा०समुद्र ता०तिहां तिहां जो०योनि एकेंद्रियादिकने विषे सं०भमवुं भ०तेहने भय करीने स०सवथकी

स०सर्वप्रकारे अ०अत्यंत आ०भगवंतनी सीधांतनी असात-
नानो भी०बीहकण त०ते का०कालने विषे ता०तेहवा अ०
अणविमास्यानां बोलणहार अ०अणाचारि व०घणा सा०मली
प०प्रवर्ते छइं ॥

भावार्थः—हे गौतम; ए प्रकारे अनाचारने विषे घणा
एवा आचार्य तथा उपाध्यायादिक प्रवर्ते छे एमां एक रत्न
सरीखी कान्तिवाळा कमलप्रभा नामना आचार्य अणगार साधु
महा तपस्वी हता. जीवादिक पदार्थने विषे तेमनी बुद्धि वि-
चिक्षिण दयावाळी हती. वळी आ गहन संसार समुद्रमां
एकेन्द्रियादिक योनिओमां भमवु; तेना भयथी सर्वथा प्रकारे
भयभित थएला भगवंतना सिद्धान्तनी असातनानो अत्यंत
भय राखता हता. ते टाणे अण विमास्याना बोलणहार. अ-
नाचारी घणा मळी प्रवर्तता हता.

मूल--तहावि सो तित्थयराणमाणं णाऽइ-
क्कमेइ अहनया सो अहणि गूहिय बल वीरिय
पुरिसक्कार परक्कमो सू सीसगण परियरिओ सव्व-
न्नूपणीयागम सूत्त ऽत्थो त्नया ऽणूसारेणं ववं-
गय राग दोस मोह मिच्छत्त ममीकारा ऽहंकारो

सव्वन्नु अपडिवद्धो किं बहुणा सव्व गुण गणा
ढिय सरीरो ॥

अर्थः—त०तोहे पणि सो०ते कमलप्रभा आचार्य ति
सर्वज्ञ तीर्थंकरना वचनमां नतो थको तिर्थंकर भगवंतनी आइ
णा०अतिक्रमे नहि उलंघे नही अ० एकदा प्रस्तावनेवि
सो०ते कमलप्रभाआचार्य अ०अणगोपव्यूं एतले गोपव्
नथी व०बल वी०वीर्य पु०पुरुषाकार प०प्राक्रम मू०भला सी
सीष्यने ग०घणे परिवारे प० परवर्यो स०सर्वज्ञतिर्थंकरन
प०परुप्या आ०आगम सू०सुत्र अनइं अ०अर्थ उ०एवेहुने अ
अनुसारे प्रवर्ते छे वली केहवाछइं एटला बोल रहितछे ते
कहेछइं व०रहित रा०राग दो०द्वेष मो०मोह मि०मिथ्यात म
माहरु(२)ते ममता अ०अहंकारादिक स०सर्वथा प्रकारे अ०प्र
तिबंधरहित की०किस्यू ब०घणुं वखाणुं स०सर्वभलाजे गु०गु
ण ग० तेहना जे समोह सरी०तेहना शरीरने विषे ठि०
रह्या छे ॥

भावार्थः—तेम छतां कमलप्रभाआचार्य सर्वज्ञ तीर्थंकरनुं
वचन मानताथका तेमनी आज्ञाने उलंघता न हता. एक
दिवस ते कमलप्रभाआचार्य नथी गोपव्युं बल, वीर्य, अने पग-

क्रम ते जेणे एवा शिष्यगण परिवारे सहित विहार करवा लाग्या. सर्वज्ञ तीर्थंकरना प्ररुपेला आगम, सूत्र अने अर्थ ए बेउने अनुसारे प्रवर्ते छे. राग, द्वेष, मोह, ममता, तथा अहंकारादिक प्रतिबंध थकी सर्वथा प्रकारे रहित हता घणुं शुं वखाणुं; सर्व सद्गुणना ते भंडार हता.

मूलः—अणेग गामा ऽऽगर नगर पुर खेड कव्वड मंडव दोणमुहाइ संनिवेस विसेसेसू अणेगेसू भवसंत्ताणं संसार चार विमोक्खणिं स धम्म कहं परिकहिंतो विहरिंसू एवंच वच्चंति दियहा अन्नयाणं सो महाणूभागो ॥

अर्थः—वली केहवा छे अ० घणा अनेक गा० गाम आ० आगर न० नगर पु० पुरपाटण खे० पेडा क० कर्बट मं० मंडप दो० द्रोणमूख बंदर स० सन्निवेस एटलाने विषे वि० विसेषे करी अ० अनेक भ० भव्यजीवने सं० संसाररुप चा० बंधीखाणथकी वि० मूकावे स० ते कमलप्रभा आचार्य ध० धर्मकथा प० प्रकर्षे क० कहेतो थको वि० विचरे छइं ए० एणी परइं व० इम अतिक्रमइं छे दि० दिवसरात्रे

हवे एहवा अवसरने विषे ते अ० एकदा प्रस्तावइं सो० ते कमलप्रभा म० महानुभाव ॥

भावार्थः—अनेक गाम, आगर, नगर, पुरपाटण, खेडां, खर्वट, मंडप, द्रोणमुख, बंदर तथा संनिवेष एटलाने विषे विहार करता सता अनेक भव्यजीवोने संसाररुप बंधीखानाथी मूकावता, प्रकर्षपणे धर्मकथा कहेता विचरे छे. एम करतां केटलाक दिवस वित्या पछी एक दिवस ते महानुभाव

मूलः—विहरमाणो आगउ गोयमा ! तेसिं णियविहारिणमाऽऽवासगे तेसिं च महा तवस्सी काऊण समाणिउ किइकम्मण पयाणाऽऽइणा सूविणएणं एवंच सूइ निसन्नो चिछित्ताणं धम्म कहाइणा विणोएणं पुणो गंतु पयत्तो ताहे भ- णिउ सो ते महाणूभागो गोयमा ! ॥

अर्थः—वि० विचरतो थको आ० आव्यो गो० हे गौ- तम ते० ते एकठा मली रहणहार णि० नित्य विहारिनां आ० स्थानकने विषे ते० ते वेषधारीए म० महा तपस्वी जाणीने का० करवा लाग्या स० सतकार्यो सनमान्यो कि०

वंदना किधी प० प्रदक्षणा आ० आदि देइने सू० विनय-सहित ए० इम एणीपरे सू० सूखकारी नि० आसनने विषे चि० वेसीनइं ध० धर्म कथा कही पछी ते आचार्य वि०वि-नोदसूं पु० वली तिहांथी गं०उठवाने काजे प०प्रवर्त्यो ता० तिवार पछी ते वेषधारी भ० बोल्या सो० ते कमलप्रभा आचार्य म० महानूंभाग प्रते गो० हे गौतम ॥

भावार्थः—विचरता थका एकठा मळी रहेनार नीत्य विहारी वेषधारीना स्थानकने विषे आव्या. हे गौतम; कम-लप्रभने तपस्वी जाणी तेओ तेमनो सत्कार, आदरमान सा-री रीते करवा लाग्या. वंदना कीधी प्रदिक्षणा आदि दइने विनयसहित सुखकारी आसने पधराव्या. आचार्ये तेओने ध-र्मकथा कही संभळावी पछी विनोदसहित कमलप्रभ त्यांथी उठवाने तत्पर थया. हे गोतम ! ते महानुंभावने जता जोइ ने वेषधारीओ आचार्यने कहेवा लाग्याः—

मूलः-तेहिं दुरंत पंत लरकणेहिं लिंगो ज्ञव-जीविहिणं ज्ञठायाऽऽरु जमग्ग पत्तग्गाऽन्निगाहियं मिछ दिठिहिं जहाणं ज्ञयवं जइ तुम मि हइ एक्क वासा रत्तियं चाउमासियं पज्ञवियं ताणं मेहं एत्तिगे चेइयाऽऽलगे ज्ञवंति नुणं तुज्झाऽण-

त्तीए तं । कीरउ मऽणुगाह मम्हाणं इहेव चाउमासियं ताहे भणियं तेणं महाणुभागेणं गोयमा ! ॥

अर्थः—ते०तेवेषधारी दु०दुष्टभूंडा ल०लक्षणनां धणी लि०लिंगे करि वेषे करी उव०उप जीवीते आ जीविका करे छे पण केहवा छइ भ० भ्रष्ट थयाछे आ०आचार संजम थकी उ०उन्मार्गई प०पड्या थका अ०कदाग्रहे करि सहीत मिं०मिथ्यात दृष्टी वेष धारी कमलप्रभा आचार्य मते कहे छे ज०जोतुम्हारी इछा होयतो भ०हे भगवन ज०जद्यपितु० तुम्हो इ०इहां ए०एक वा०वर्षा र०रुतुनुं चा०चोमासुं प० थापो रहो तो० तो ए० इहां ए० केटलाएक चे० चैत्यनां स्थानक ते देहरां भ०होइ नु०निश्चे तु०तुम्हारि अ०समीपे तं०तिमज की०करुछु अ०अनुग्रह वीनती म०अम्हारि प्रमाण करि नइं इ०इहां चा०चोमासु रहो । ता०तिवार पछी भ०बोल्या ते०ते म०महानुंभाव कमलप्रभा आचार्य बोल्य गो०हे गौतम ॥

भावार्थः—ते वेषधारीओ दुष्ट लक्षणवाळा, लिंगे करी आ जीविका करनारा, भ्रष्ट थयेला हुता, आचर तथा संज-

मथी उन्मार्गे पडेला, कदाग्रही, ते मिथ्यात दृष्टिवाळा वेष धारीओ आचार्य प्रत्ये बोल्या–हे भगवन्! जो आपनी इच्छा होय तो तमे अहींयां एक वर्षा ऋतुनु चोमासूं थापो तो केटलांक चैत्य स्थानक–देहेरां अहींयां बने अमारापर कृपा करी आ विनति ने मान्य राखी आप चोमासु रहो. हे गौतम; ते वेष धारीओनुं वचन सांभळीने महानुभाव कमल प्रभाचार्य बोल्याः—

मूलः—जहा भोभो पियवए जइवि जिणालए तहावि सावद्य मिणं णाऽहं वाया मित्ते णायं मेयं आयरिज्जा एवंच समय सारपरं तब जहाठियं अविवरीय णिसकंन्न माणेणं तेसिं मिछ दिठि लिगिणं साहु वेस धारिणं मझे गोयमा! आसकलियं तिछयर नाम कम्म गोयं !!!

अर्थः—ज०जिम भो०आमंत्रण कारीउ अहोअहो पि०प्रिय बोल्या ज०जद्यपिजे टला जि०देहरां त०तथा विधते टला सा०आरंभना स्थानक जाणवा ण०नकहुं अ०हुं वा० वचन मि०मात्र ए०ए सावद्यकारि णआ०आचरुं नही ए० इगएणी परइं स०सिद्धांतनुं सा०सारपदार्थ त०तिहां ज०यथास्थित जिम छे तिमज अ०अविपरितपणे जिम भगवंते

भाषुंतिम णि०तिम संका रहित भणता थका कहिता थका ते०ते मि० मिथ्या द्राष्टि लि० लिगी सा० साधुनां वे० वेषनां ध० धरण हारने म० मांहे कहिता थकां गो० हे गौतम आ० उपराज्युं ति० त्रिर्थकर ना० नाम क० कर्म गो०गोत्र ॥

भावार्थः—हे प्रियवर्य निमंत्रणकारो ? जेटलां देहेरां छे, तेटलां आरंभनां स्थानक (पापनां) जाणवां. ए सावद्य कर्म हुं वचनथी पण कदी आचरुं नहि तो करवुं, करावत्रु अने भलु जाणवु तो क्यांथी. ए प्रकारे भगवंतनुं भांखेलुं सिधान्तनुंसार वचन तेमणे निषंकपणे भांखीने मिथ्यादृष्टि लींगी, साधुना वेषधर नारा मध्ये हे गौतम; तीर्थंकर, नाम, कर्म, गोत्र उपराज्युं.

मूलः—तेणं कुवलय प्पन्नेणं एग नवाऽव-सेसी कन नवोयद्दी तव्वय अणूलविञ्चनाम सं-घमेलाव गोयमा! अहिसि, तेहिंच वहुहिं पाव-मईहिं लिंगीहिं लिगीणियाहिं परोप्पर मक मय कानणं गोयमा! तालं दाऊणं विप्पलोइयंचेव तस्स महाणूनागस्स महा तवस्सिणो कुवलयप्प-

हाऽन्निधाणं कवयंच से सावज्जायरियाऽन्निहाणं सद्द करणं गगंच पसिद्धीए एवंच सदिज्जमाणो· वि सोतेणा अप्पसत्थ सद्द करणेणं तहावि गो- यमा ! इसिंपि णकुप्पे

अर्थः—ते०तेणे कु० कमलप्रभानामा आचार्यइं ए० ए- क भ० भव अ० विसेप क० कीधो भ० भवोदधि एतावता- एक अवतारी त० तिहां सं० संघ मे० मेलावो गो० हे गौ- तम अ० हुतो ते० तेणें व० घणा पा० पापमती लि० लिं- गीएयतीवेप धारीए लि० लिंगणी ते साधवी वेपधारी प० माहोमाहि ए० एक म० मती का० कीधी गो० हे गौ- तम ता० ताली दा० दीधी मांहोमांहि ताली देइने वि०

त० ते म० महानूंभाव म० मोटा तपस्वीनो कु० कमलप्रभानाम अ० आचार्यनो क० कीधो से० ते मा० सावद्य आचार्य अ०एहवूं नाम स० एहवे नामें साद शब्द क०करिने ग० देस प्रदेशइ नाम प० प्रसिद्धकर्यो ए० एम एणी परइं स० साद करता थका मो० ते कमलप्रभा आ- चार्यने अ० अप्रसस्त पाइइ म० सब्द क० करीने त०तो-

हेपणि गो० हे गौतम इ० थोडोइपणि ण० कोप न की-
धो पछइं ॥

भावार्थ—हे गौतम ! तेटला माटे ते कमलप्रभा आचार्ये भवोदधिमां भमवुं अने तेनो अंत करीने एकभव अवशेष कीधो. एकावतारी थया हे गौतम ! कमलप्रभानुं वचन सांभळीने ते एकठां मळेलां लींगी, पापमति, वेषधारी साधु साध्वीओए परस्पर मळी एक बीजाने ताली आपी. ते मोटा तपस्वी कमलप्रभानुं नाम सावद्याचार्य ठराव्युं; अने देशप्रदेशमां पण तेमनुं तेज नाम प्रसिद्ध करवानो प्रयत्न कर्यो. हे सावद्य ! ए प्रकारे अयोग्य शब्दे कही तेमनुं अपमान कर्युं छतां तेमनापर आचार्ये लेश कोप कर्यो नहि.

मूलः—अहन्नया तीसं डुरायाणं स धम्म पर मुहाणं आगारधम्मा अणगारधम्मो न्नय न्न-छाणं लिंगमेत्त नाम पव्वइयाणं कालक्कमेणं सं-जाउ परोप्परं आगम वियारोउ जहाणं सड्डगा-णंमऽसड संजया चेव मठ देउले पडिजागिरिं-ति खंड पडीएय समरावयतो अन्नंन्नजाव करणे-ज्जं तंपई समारंन्निज्जमाणं जइस्साविणं नथी दो-

स संभवं एवंच केई भणंति संजमं मोरक नि-
यारं अन्ने भणंति ॥

अर्थः–तिहांथि विहार कीधो अ० हवे एकदा प्रस्तावे
ते० तेह दु० दुराचारी वली केहवा छे स० पोतानां रूडा
ध० धर्मथी प० उपराठां मु० मुष वली केहेवा छइं आ०
श्रावकना ध० धर्मथी अ० साधुना ध० धर्मथी उ० वेहु मार्ग-
थकी भ० भ्रष्ट थया पड्या लिं० वेषमात्र लिंगमात्र ना०
नाम प० पव्रजा छइ का० हवे केटलेक कालइ स० उपन्यो
प० मांहोमांहि आ० सिद्धांतनो वि० विचार ज० जिम स०
श्रावक ण० अणछतइं सं० साधु द्रव्य संजती म० मठ दे०
देउलनी प० सश्रूषा संभारणा करइ खं० पडया प० पडया-
ने स० समरावे चणावे फेरी उधार करावइं अ० अनेरा प-
ण देहरादिकनां जा० ते कांम क० करे करावे अनुमोदइं
तं० ते शिपरबंध देहरानो स० आरंभ करतां थकां ज० जो
जतिने सावद्य करता थकां न० नथी दो० दोषनो सं० संभव
ए० एम च० वली के० कोइक भ० इम कहेछे सं० संजमते
मो० मोक्षनो कारण नि० निस्तारे तारे अ० तथा वली अनेरा
भ० इम कहइं ॥

भावार्थः—अने त्यांथी विहार कीधो. केटलोक समय

वित्या पछी पेला दुराचारी, श्रावक अने साधुना धर्मथी भ्रष्ट थएला, वेषमात्र तथा लिंगमात्रज जेमनी प्रवर्ज्या छे एवा कमलप्रभाना निंदको परस्पर सिद्धान्तनो विचार करवा लाग्या केः—श्रावक अणछते द्रव्यसंजति साधु मठ, देवलने समरावे; चणावे अथवा फेर उद्धार करे. अनेरां पण देहरादिकनां काम करे-करावे-अनुमोदे, ते शीखरबंध देहेरानो आरंभ करता थका जतिने सावद्यकर्मना दोषनो संभव नथी. वळी केटलाक एम कहेवा लाग्या के-जतिने संजम एज मोक्षनुं कारण छे.

मूलः—जहाणं पासाय वर्मिसए पूया सक्कार बल विहाणाऽऽइ सुणं तिहु ठ पणाचेव मोक्ख गमण एवं तेसिं मऽविइय परमह्याणं पावकम्माणं जं जेणासिठं सो तंचेवुद्दा मऽस्सि खलेणं मुद्देण पलवइ तीद्दे ससुठयं वाद संघट्टं नह्रिय कोइ तद्ध आगम कुसलो तेसिं मज्झे । जो तह्र जुत्ता जुत्तं वियारेइ जो पमाण मुवेइस्सइ तहा एगे ज्ञणंति ॥

अर्थः—ज० जिम पा० प्रासादवतंसकदेहरा प्रमुपासिपर

वंध पू०पूजानुं करवुं स०सत्कार नु करवुं व०वल वि०फल विधानादिक आ०आदि देइने ढोवुं ति०तिर्थनुं थापवुं मो० मोक्षनुं ग० जावानुं कारण ए० एमएणी परइं ते० ते अ० जिनालय करता करावतां प०परम अर्थ ते मुक्ति जावुं पा० ते पाप करमी जं०जेहने सो०ते तं०तिमज उ०ते लगांम विना अ० अश्व ख०द्रोडइं मु०मुषे प०जिम तिम जदवा तदवा वोले ती०तिवारे स०उपनो वा०वादनो सं०संघट छे मांहो मांहि केहवा लाग्या न०नथी को०कोइ त०तिहां आ०सिद्धांतनो कु०कुसल जाण ते०ते म०मांहि जो०जो त०तिहां जू०जुक्ताजुक्त वि० विचार कहे जो० जेहने प० प्रमाण वचन उ०उपदेसक जोइए त०तिवारे ए०एक भ०वोल्यो ते मांहि थकी ॥

भावार्थः-केटलाक कहेवा लाग्या के प्रासाद वतंसक-शीखरवंध देहेरानुं करवुं, पूजा तथा सत्कारनुं करवुं, फल विधानादिक आदि दइने धोवुं, तीर्थनुं स्थापवुं; तेज मोक्ष जवानुं कारण छे. जीना लय करतां करावतां परम अर्थ ते एज के मुक्तिए जवुं ते पाप कर्मीओ लगाम वगरना घोडा नी पेठे परस्पर यदवा तदवा वोलवा लाग्या परस्पर मोटा वादनो संभव वन्यो तेमनामां सिद्धान्त जाणवामां कुशळ कोइ हतो नहि के युक्ता युक्त विचार कहे माहो मांहा ज

णायुं के कोइ प्रमाणीक वचननो उपदेशक जोइए; तेवारे ते मांथी एक जण बोली उठयो.

मूलः—जहा अमुग्गो(१) गच्छामि चिठे अन्ने भणंति अमुगो अन्ने भणंति किं मिच्छ बहुणा प लविएणं सव्वसि मम्हाणं सावज्जायरिउ एच्छ पमा-णंति तेहिं भणियं जहा एवं होऊत्ति हक्कारावेह लहुत्तो हक्काराविउ गोयमा सो तेहिं सावज्जाय रिउ आगउ डुरीदेसाउ अप्पडिवद्धत्ताए विहर माणो सत्तहिं मासेहिं जावण दिठो ॥

अर्थः—ज०जिम अ०अमकडो अमकडो आचार्यादिक ग०गछमांहि चि०रहे छइ अ०तिवारे वली अनेरा भ०बोल्या अ० अमकडो भलोछे अ० तिवारे वली अनेरो एक भ०बोल्यो कि०किस्यू इ०इहां ब०घणुं प०कहीए स०सघ-ला मांहि सा०सावद्य आचार्य ए०ए मांहि प०प्रमाणीक छइ बहु श्रुत त०तिवारे ते भ० बोल्या जो० जिम ए०एहवो हो छेतो ह०माणस मोकली तेडावो ल०शिघ्र उतावलो ह०ते सावद्य आचार्यने माणस मोकली तेडावो । गो०हे गौतम

सो०ते ते०तेणेतिहां सा०सावद्य आचार्य आ०आव्यो दु० दुरि वेगली धरति थकी दुरी देशथकी अ०अ प्रतिबंध वि-हार पणइं त्रि०विहार करतो थको स०सात मा०मासनो महीनानो पंथथकि जा०जावत् आवता थका दि०दिठो देखीने ॥

भावार्थः—अमुक अमुक आचार्य गच्छमां रहे छे ते नीकाल करी शके तेम छे; त्यारे बीजो कहेवा लाग्यो, ते तो भलो माणस छे. छेवट कोइए कह्युं बधु जवा दइ पेला सावद्य आचार्यने बोलावो एना जेवो प्रमाणिक अने खरा-बोलो बीजो कोइ नथी आ वात सर्वने अनुकूल पडी. अने सावजीआने तेडवा माणस मोकल्यो सावद्य आचार्य घणा दुर देशमां हता त्यां जइ माणसे सर्व हकीकत कही ल-गारे आनाकानी कर्या सिवाय दड मजल सात मासनो र-स्तो कापी कमलप्रभा आचार्य ते वेष धारीओनी समिपे आवी पहोच्या. ज्यारे ते तेमनी नजीक आव्या त्यारे ते वेष धारीओए तेमने केवा दीठा, ते कहे छेः—

मूलः—एगाए अज्जाए सायतं कट्टुग तव च-रण सोसिय सरिरं चम्मऽट्ठि सेस तणू अच्चंत त-वस्सिरीए दिप्पंतं सावज्जाऽऽरियं पेठीयं सुवि-म्हिये अंतकरणाविियकिन पइत्ता अहो किं एस

महाणू न्नागेणं सो अरहा किंवाणं धम्मो चेव मुत्तिमंतो किं बहुणा तियासिं देविंदाणंपि वं-दणि जु पायजुन एसत्ति चिंतिऊणं न्नत्तिन्नर निझरा आयहिणं पयाहिणं काऊणं उत्तिमंगेणं संघट्टेमाणी झति निवक्रिय चरणेसू गोयमा ! ।

अर्थः—एक आ० आर्याए उ० उग्र त० तप च० चरणादिक सो० सूकयू छे म०नरिर च०चर्मनइं अ० हाड ए बे सरीरमांहि वीजू सर्व सोसवूं छइं से०सेप त० स-रीरमांहि रह्युं छइं अ० अत्यंत त० तपरूप सि० लक्ष्मीइं करीने दि० देदीप्यमांन सा० सावद्य आचार्य पे० देपीने सूवि० आश्चर्य पांमी अं० अंतःकरण हीयामांहि प० पछे ने आर्या विचारवा लागी नमस्तूं अ० अहो आश्चर्यभूत कि० किस्यू ए०ए म० महानुंभाव सो० ते अ०मर्व गुणने योग्य छे कि० घणूं स्यूं कहिए ध० धर्मरुपीउ मु० मुर्ति छइं एम दि-से छइं कि० घणूं किस्यू ववाणूं दे० देवता अने इं० इंद्र तेह-नां वृंद तेहने वं० वंदनीक पा० चरणकमल छइं ए० एहवुं चि० चितवीने भ० भक्तिभाव आणीने आ० आत्माने हित आणीने प० त्रिण प्रदक्षणा का० करीने उ० मस्तके करीने

सं° संघटो करती थकी झ° वेगसूं नि° पडी पगे च° पग-
ने विषे वंदना किधी गो° हे गौतम ॥

भावार्थः—वेषधारी मांहेली एक साध्वीए सावद्य आ-
चार्य के जेमणे उग्र तप करीने चरणादिक सर्व अवयवो
शुकवी नाखया छे, रुधिर मांस सुकाइने मात्र हाडकां अने
चामडी रही छे; छतां उग्र तपना लक्ष्मीना तेजथी देदीप्य
मान छे एवा तेमने जोइने आश्चर्य पामीने अन्तःकरणमां वि-
चार कीधो के अहोहो ! केटलुं आश्चर्य ? ! आ महानुं भाव
सर्व गुणने योग्य छे घणुं शुं कहीए ए साक्षाद् धर्मनी मु-
र्त्ति छे, एम जणाय छे अतीशे शु वखाणीए, देवता तथा
इन्द्रनां वृंदने पण तेमनां चरण कमल वंदनीय छे हे गौतम
आवुं चिंतवन करी संपूर्ण भक्ति भावथी आत्मामां हित लावी
ते वेष धारी साधवी ए तेमनी त्रण प्रदिक्षणा दइ मस्तके
करी सघटो करी वेगथी पगमां पडी वंदना कीधी.

मूलः—तस्स सावज्जायरियस्स दिगोय सो
तेहिं दुरायारेहिं पय पणमिज्जमाणो अन्नयाणं
सो तेसिं तह जहा जग गुरुहिं उवइठ तहाचेव
गुरु वएसाऽणु सारेणं आणु पुव्वीए जह ठीयं सु-
त्तऽत्त वागरेइ तेवी तहाचेव सद्दहई अन्नया ताव
वागरियं गोयमा ! ॥

अर्थः—त ते सा० सावद्य आचार्यने ते साधवीए संघटा सहीत वंदना कीधी दि० दिठो सो० तेणे ते० तिहां दु० दुराचारी लिंगी लिंगीडीए प० पग प० प्रणाम वंदना करती थकि अ० एकदा प्रस्तावे सो० ते सावद्य आचार्य ते० तेहने त० तिहां ते परषदामांहि ज० जिम ज० जगगुरु ति० तिर्थकरे कह्युं उ० उपदेस कर्यो त० तिमज एहवुं गू० गुरुनां उ० उपदेसनां अनूसारे आ० अनूक्रमे ज० जथास्थित सू० सूत्र अनइं अ० अर्थ वा० वपाण्यो कह्यो ते० तेपणि त० तिमज तेणी परपदाइं स० साचु सदहइं अ० वली एकदा प्रस्तावे ता० तिमज वा० काहिउ गो० हे गौतम ॥

भावार्थः—सावद्य आचार्यने ने ते साधवीए संघटा सहित वंदना कीधीः ते सर्व वेष धारीओए प्रत्यक्ष दीठुं पछी ते आचार्य यथायोग्य आसने वेसी जगगुरु तीर्थंकरे जेवो उपदेश कह्यो छे, ते गुरु उपदेशने अनुसारे यथास्थित सूवचने अर्थ वखाण्यो ते सभामां जे सत्य हतुं तेज सावद्य आचार्ये भांख्यु, हे गौतम ? एक दिवस

मूलः—जावणं एकारस एह मंऽगाणंच चउदसएहं पुवाणं डुवाल संगस्सणं सुय नाणस्स णवणीय सार न्नुयं सयल पाव परिहार अट

कम्म निमहणं आगयं इणामेव गच्छ मेरा पन्नवण महा निसिह सुय खंधस्स पंचमं अज्झयणं अच्छेव गोयमा ! ॥

अर्थः-जा०यावत् जे ए०अग्यार अं०अंगनुं च०चउद पु०पूर्वनूं दु०द्वादस अंगीनुं । ण०नवनीय जिम दुध दहीनुं सार मांपण तिम श्रुत ज्ञान ज्ञाननो सार दया ते दयानुं थापवुं तेए अध्ययन माहिज छइ ते माटे ए अध्ययननु नांम नवनीय सार सु०श्रुत ना० ज्ञाननुंसार सा० सार भू०भूत स०सर्व पा०पापनो प०टालणहार अ०आठ क०कर्मनो निमरदणहार आ०एहवो अधिकार आव्यो । इ०एणीपरे अनुक्रमे प०परुपतां थकां म०महा नि०निशीथ सु०श्रुत ख०स्कंध तेहनूं प०पांचमुं अ० अध्ययन अ० इहांज गो०हे गौतम ! ॥

भावार्थ—दुध, दहींनुं सार जेम माखण; तेम अगियार अंग, चौद पूर्व, द्वादश अंगीनु श्रुतज्ञान-ज्ञाननो सार दया, ते दयानुं स्थापवुं जे अध्ययनमां छे; ते जे माटे तेनुं नाम नवनीय सार-श्रुतज्ञाननुं सारभूत, सर्व पापनुं टालणहार तथा कर्मनुं मर्दनहार एवो अधिकार आव्यो. तेने अ-

नुक्रमे प्ररुपतांथकां महानिशिथत श्रुत स्कंध तेनुं पांचमुं अध्ययन हे गौतम !

मूलः—तावणं वखाणियं जावणं आगया इमा गाहा जह्न ह्वी कर फरिसं अंतरियं कारण-त्रि उपन्ने अरहावि करेज्ज सयं तं गह्नं मूल गुण मोक्कं तउ गोयमा ! अप्प संकिएस चेव चिंतियं तेणं सावज्जाऽऽयरियण जइ इहं एयं जहठियं पन्नेवसितोउ जं मम वंदणगं माणीए ॥

अर्थः—ता०तिहां सुधि व०वखाण्युं जा०जिहां सुधि आ० आवी इ०ए गा०गाथा ज०जिहां थी० अस्त्रिनां क०हाथनो फ०फरस संघटो अं०वस्त्रने आंतरे का०कारण पीचोटी प्रमुप रोगादिक उ०उपने अ०तीर्थंकरपणि क०करेजो स०पोते तं०तेने ग०गछ मू०मूल गु०गुण मो०रहित थाय ए गा० कहे थके ? त०तिवार पछी गो०हे गौतम ! अ०पोते ते आ-चार्य अल्प सं०संकाणो पछे ए०इम चि०चितववा लाग्यो ते०ते सा०सावद्य आचार्य ज०जयोपजो इ० इहां ए०एहनो ज०यथास्थित जेहवो छे तेहवो प० परुपीस वाहीस तोज

जं०जे म०मुजने वं०वंदना करती थकी ॥

भावार्थः—त्यां सुधी वखाण्युं के ज्यां सुधी आ गाथा आवीः—के जो कदाचीत "रोगादि गमे ते कारण छतां तीर्थंकर पण एक वस्त्रने आंतरे जो स्त्रीना हाथनो स्पर्श करे तो ते गच्छ मूल गुण रहित थाय" हे गौतम! आ गाथानो अर्थ कहेतां प्रथम सावद्य आचार्य जरा शंकाणो. पछी ते विचार करवा लाग्यो—आ गाथानो जेवो अर्थ छे, तेवो स्पष्ट कहीश तो मने स्पर्श करीने वंदना करती—

मूलः—तीए अज्जाए उतिमंगेणं चलणगो पुठे तं सव्वेहिंपि दिठ मेहीति तोऽजहा मम साव-ज्जाऽऽयंरियाऽभिहाणं कयं तहा अन्नमवि किंचि एठ मुद कं कहित्ति अन्नहा सुत्तऽठं पन्नवेमि ताणं महती आसायणा तो किं करियव्वं मे उति किंएयं गाहं पोउवयामि किवाण अन्नहा पन्नवेमि अहवा हाहा!! णजूत्तमिणं उभयहावी अच्चंत गरहियं आयहिय हो णमेयं जउणं मे स सम-याऽभिप्पाउ जहाणं जे भिक्कू दुवालसंगस्सणं

सूयनाणस्स असइं चुक्क खलियं पमाय संकादी-
स न्नयत्तणं पयऽक्कर मत्तबिंदुमवि एक्क पन्नवि-
ज्जा अन्नहावा पन्नवेज्जा संदेहवा सुत्तऽत्थं वक्खा-
णेज्जा अवहिए अजगस्स वक्खाणेज्जा ॥

अर्थः—ती०तेणी अ०आर्याए उ०मस्तके करिने च०प-
गे लागति थकि पु०संघटो किधो तं०ते स० सघले पणि
दि०दिठो मे०मुजने ए०एलिंगीए तो०तो ज०जिम म०मा-
हरु सा०सावद्य आचार्य अ०अभिधांन नांम क०किधु त०
तिमज अ०हवे अनेरुं वली किं०कांइक ए०ए मु०मुर्षं कं०
अनवली क०कहीसे अ०अनेजो अनेरे प्रकारे सु०सुत्र अ०
अर्थ प०परुपणा करिस्य ता०तो म०मोटि आ०आसातना-
थाइं तो०तोकिस्यूं क०करुं मे०हूं ए०इहां किं०किस्यूं ए०र
गा०गाथा पो०प्रगोपना करूं एटले गोपवुं किं०किम अ०अ-
थवा बीजू प०परूपूं अ०अथवा हा०हाहा !! इतिपेद ण०
एजूगतु मुजने नहि इ०इह लोक अने परलोकने विपे अ०
अत्यंत ग०ग्रहणीक आ०आत्माना हिं०हेतना० अ० अर्थिने
ण०एहवुं न घटे ज०जोए मे०मे स०बे स०समय अ०अभिप्रा
य ज०जिम जे०जे भि०साधु दु०द्वादशांगी तेहनां जाण

सु०श्रुतज्ञानी अ०एकवार चु०चुके ख०पलाइं प०प्रमादे सं० संकाइं करी भ०भयेकरि प०पद अ०अक्षर म०कानोमात्र विं०विंदुआदि ए०एक प०गोपवे अ० अन्यथा जुठु प०प-रूपे सं०संदेह सहित सु०सुत्र अने अ०अर्थ व०वषाणे कहइं अ०अविधी अ०उपयोगविना व०वषाणे ॥

भावार्थः—ते आर्याए माथावडे मारा पगनो स्पर्श कर्यो छे, ते सघळाए दीठुं छे ते वेषधारीओए प्रथम मारुं नाम 'सावद्य आचार्य पाडयुं छे;* वळी कोण जाणे मूर्ख, के एवुं बीजुं शुंए नाम पाडशे. जो खोटो अर्थ करुंछु तो मोटी आशातना थायछे त्यारे हवे मारे शुं करवुं; गाथाने छानी राखुं, अथवा बीजुं कांइ कहुं? हा! हा? इति खेद! एम करवुं मने घटे नहि. आ लोक तथा परलोकने विषे गृ-

* प्रथम कमलप्रभा आचार्यने विनंती करी हती केतमे एक चोमाशु अत्रे करो तो घणां जीनालय (जीननां देरां) थाय. आ प्रमाणे वेषधारीओनुं वचन सांभळी आचार्य बोल्या के अहो प्रिय! जेटलां जीनालय छे ते सर्व सावद्य (पाप) नां स्थानक जाणवां. ते हुं करुं नहिं, करावुं नहि अने करताने भलुं जाणु नहि. आ प्रमाणे कही तेनी विनंती कबुल करी नहि. तेथी ते सर्व एकठा मळीने कमलप्रभा आचार्यनुं नाम "सावद्यओ" पाडयुं. मतलब के-कमलप्रभाए कह्युं हतुं के हुं सावद्य करणी भली पण न जाणुं तेथी तेनु नाम "सावद्य" पाडयुं.

छाणिक आत्माना हितना अर्थीए एवुं करवुं योग्य नहि. द्वा दशांगी तेना जाण श्रुतज्ञानी साधुए एकवार चुकीने अथवा प्रमाद के खलताथी किंवा शंकाइने पदे करी अक्षर, कानो मात्र, बिंदु इत्यादिं गोपवे अथवा जूठो प्ररुपे के संदेह सहित सूत्र तथा अर्थ वखाणे; अविधे उपयोग विना वखाणे

मूलः—से भिक्खू अणंत संसारी भवेज्जा तं किंचि ठं जंहोइ्‌ही तंच भवज जहठिय चेव गुरुवए साऽणू सारेण सूत्तऽर्थं पवक्कामिति चिंतिऊणंगोयमा वखाया णिकिलाऽयव विसूधा सा तेण गाहा एयाऽवसरंमि चोइज गोयमा ! सो तर्हिं डुरंत पंत लक्खणेहिं जहा जइ एचंता तुम्हंऽपि ताव मूल गुण हीणो जाव णसन्नरसूत जतदिवसं तए अच्चाए तुज्जं वंदणगं दाऊ कामाए पाए उत्तमंगेणं पुठे ताहे इह लोगाय सहिरूस्कररसयरी हूउ गोयमा !

अर्थः—से०ते भि०माधु अ०अनंत सं०संसारी भ०थाएं तं०ते किं०किम इ०इंहां जं०निमदोण हारहोइं तं०तिपज

म०हजो ज०पछे यथातथ्यजेहवो चे०पुरणे गु०श्री गुरुनां उपदेशना अ०अनुसारइं सु०सुत्र अने अ०अर्थ प०ए गाथा कहुं चिं०इम चितवी वीमासी नइं गो०हे गौतम ! व०वखाणी णि०असखलितपणे ए तले अविपरीतपणे वि०निर्मलचित्ते सा०ते ते०तेणे गा०गाथाकही ए०एहवा अ०अवसरने विषे चो०प्रेरयो गो०हे गौतम ! सो०ते आचार्यने ते०ते दु०भुंडा ल०लक्षणने धणीइं ज०जिम ज०जो जद्यपिई मछे तु०तुम्हे- पण ता०तो मू०मूल गु०गुणे करी ही०हीणाछो जा०जा- वत् प०पूर्वली वात संभारो शुं वीसरीगइ नथीसांभराति ज०जोते दि०दिवसने विषे त०तेणी अ०आर्याए तु०तुम्हने वं०वंदनां दा०करता थका पा०पगने विषे उ०मस्तके करी पु०फरसी संघटो कर्यो ता०तिवारे इ०इह लोकनां भयथी बीहतो स०विलपो घांभरो हु०थयो गो०हे गौतम !

भावार्थः—ते साधु अनंत संसारी थाय. माटे जेम थवानुं होय तेम थाओ परतु मारे तो जेवो छे तेवोज अर्थ निरूप- ण करवो एवो विचार करी गुरुना उपदेशने अनुसारे सूत्र, गाथा-अर्थ जेम हतां तेमज वखाण्यां. हे गौतम ! निर्मल चित्ते तेणे गाथा कही. ए अवसरे पेला वेषधारीओ आचा र्य प्रत्ये बोल्या—पूर्वनी वात शुं आपने याद नथी; के ते दि- वसे पेली आर्याए आपने वंदना करतां मस्तकथी पगने

स्पर्श करी संघटो कर्यो; हे गौतम! वेषधारीओनुं वचन सांभळी आ लोकना भयथी सावद्य आचार्य गाभरो थयो.

मूलः—सो सावज्जायरिज्ज चिंतिउ जहा मम सावज्जाऽऽयरियाऽन्निहाणं कय इमेहिं तसा तंऽपि किंपि सपई काहिति जिणंतु सव्वलोए अ-युज्जो न्नविस्सं ता किमिह्नं परिहारगं हाहा मित्ति चिंति माणोण संभरियं तिथ्थयर वयणं जहाणं जे केइ आयरिएवा मयहरएवा गन्नाऽहिवइ सूय-हरे न्नवेज्जा ॥

अर्थः—सो॰ते सा॰मावद्य आचार्य चिं॰इम चिंतववा लाग्यो ज॰जिम म॰माहरूं सा॰सावद्य आचार्य अ॰नाम क॰कीधुं इ॰त्रली पापमतीइहांहमणां त॰तिमजपणि किं॰ कमुंए स॰जदवा तदत्रा का॰कहिसे जि॰जिणे करी स॰सर्व लोकने विषे अ॰अण पूजनीक भ॰थाइस महिमा जासे ता॰ तो किं॰किस्यो इ॰इहा प॰पडुत रआपूं हा॰हीतपेद! इ॰एम चिं॰चिंतवता थका म॰सांभर्युं ति॰तिर्थकरनूं व॰वचन ज॰ जिम जे॰जे के॰कोइ आ॰आचार्यादिक वा॰अथवा म॰ड-

पाध्यादिक वा०अथवा ग०गच्छनां अधिपती टोलानां धणी सु०सुत्रना धरनार ते बहु श्रुत भ०होइं

भावार्थः—ते विचार करवा लाग्यो—एक वखत एमणे मारु नाम सावद्य पाडयुं छे, जो हुं फरी बोलीश तो वळि ए पापमति कोण जाणे बीजुं शुंए यद्वा तद्वा बोलशे. जे-थी हुं लोकमां अपूजनिक थइश एटलुंज नहि परंतु मारो महिमा जशे; त्यारे हवे हुं एमने शो प्रत्युत्तर आपुं; आम खेदयुक्त विचार करतां करतां वळी तीर्थंकरनुं वचन सांभरी आव्युं. 'जे कोइ आचार्यादिक अथवा उपाध्यायादिक गच्छना अधिपति एटले टोळांना धणी सूत्रना धरनार ते बहुश्रुत होय.

मूलः—सेणं जं किंचि सवन्नू अणंत णाणीहिं पावावय ठाण पडिसिहियं तं सवं सूयाणं सारणं विन्नाय सवहा सव पयारेहिणं णोसमायरेज्ञा णोणं समारिज्ञमाणं समणू जाणेजा से रागेण वा दोसेण वा कोहेण वा माणेण वा माया-ए वा लोभेण वा भएण वा हासेण वा गारवेण वा दप्पेण वा पमाएण वा असइ चुक खलिएण

वा दिया वा रात्त वा एगो वा परिसागत्त वा सु
त्ते वा जागरमाणे वा ॥

अर्थः—से०ते जं०जे किं०कांइ स०सर्वज्ञ तिर्थं करइं अ०
अनंत णा०ज्ञानीइं पा०पाप आस्रवानां टा०अढार स्थानक
ते प०ते निषेध्या तं०ते स०सर्वं सू०श्रुत ज्ञानने सा०अनुसारे
करि वि०जाणीजइं स०सर्वथा स०सर्व प्रकारे करी णो०स-
माचरे नहीं णो० आचरे नही स० समाचरतानइं न०स०
अनुमोदे नहि भलु करी जाणे नहि से० ते रा० रागे करी
वा० अथवा दो० द्वेषे करी वा० अथवा को० क्रोधे
करी वा० अथवा मा० माने करी वा० अथवा मा०
मायाए करी लो०लोभे करी भ० भयेकरी हा० हांसे करी
गा०गारवे करी द०अहंकारे करी प०प्रमादे करीने अ०एक
वार थोडूं चू०चूक्यो ख०पलाणो दि०दिवसने विषे वा०अ-
थवा रा०रात्रिने विषे ए०एकलो थको प०परिषदा मांहि
बेटो थको सु०सुतो थको जा०जागतो थको ॥

भावार्थः—सर्वज्ञ तीर्थंकर भगवाने पाप आश्रवानां जे
अढार स्थानक निषेध्यां छे ते सघळा श्रुतज्ञानने अनुसारे
जांणीने सर्वथा प्रकारे समाचरे नहि; अनुमोदे नहि. भलु

करी जाणे नहि, राग, द्वेष, क्रोध, मान, माया, लोभ, भय, हांस, गारव, अहंकार तथा प्रमादे करी; दिवस तथा रात्रिने विषे; सुतां, जागतां, एकलो थको अथवा सभामां बेठेलो; एकवार थोडुं चुक्यो—

मूलः—तिविहं तिविहेणं मणेणं वायाए काएणं एतिसमेव पयाणं जे केई विराहगे नविज्ञा सेणं भिस्कू भुज भुज नंदणिज्जे गरहणिज्जे खंसणिज्जे डुगंछणिज्जे सव्व लोगं परिभूए बहु वाहि वेयणा परिगय सरिरए उक्कोस ठिइए अणंत संसार सागर परिभमिज्जा॥

अर्थः—ति०त्रिविधे ति०त्रिविधे करी म०मने करी वा० वचने करी का० कायाइं करि ए० ए आगल कहि तेहणी परइ प०पदादिक जे०जे के०कोइ वि०विराधनां भ०होइं से०ते भि०साधु भू०वारंवार नं०नंदणीकहोइं ग० गरहणीकहोइं खं०पंसनीकहोइ दु० दुगंछनीकहोइं स० सर्व लोकने विषे प०पराभव्यो थको व०घणी वा०व्याधि वे०वेदना तेणें करी प०व्याप्यो छइं स० सरीर वली ते उ० ते उत्कृष्टी

ठि० स्थितइं अ०अनंत सं०संसार सा०समूद्रने विषेइ प०भवर्तै भमेइ ॥

भावार्थः—काया, वाणी अने मन; ए त्रिविधे करी आगल कहेशे ते प्रमाणे जे कोइ विराधना थाय, ते साधु वारंवार निंदाने पात्र थाय छे. खशीआणो पडे छे, दुगंछनिक थायछे. सर्व लोकमां पराभवने पामेला ते साधुने शरीरमां अनेक प्रकारना रोग, व्याधि वगेरे उत्पन्न थायछे. ते उत्कृष्टी स्थितिए अनंत संसार समुद्रने विषे भमे छे.

मूलः—तत्थणं परिब्भममाणे एकणमेक्कंपि न कहिंचि कयाइं निव्वुई संपावेज्जा तो पमाय गोयर गयस्सणं मे पावाऽहम हीणं सत्त काउरिसस्स इहइचेव समुठीएयाए महता आवइ जेणं णसक्को अहं मेहं जुत्ती खेमं किंचि पम्भित्थरं पयाउ जे तहा परलोगेय अणंत भव परंपर भममाणो घोर दारुणाऽणंत सोय डुक्खस्स भागी भवीहामिऽहं मंदभागोत्ति चिंतियतो विलिक्खिउ

अर्थः—त०तिहां वली प०भमता थका ख०क्षणमात्र ए-

कपणि क०क्किहांक क०कदाचित् नि०निवृत्तिसाता न०स० किहाइं न पांमे तो०ते माटे हुं प०प्रमाद गो०गौचरीने वि- षइं ग०पोहतो हुतो एहवा मे०मुजने पा०ते पापी अ०अधर्मि ही०हिन स०सत्वनां धणी का०मांहो माहि तेहने प्रसंगे क- रिने इ०ईहां इह लोकने विषे मुजने स०सम्यक प्रकारे उ० उठी म०मोटी आ०आपदा जे०जेणे करी ण०नही समर्थ अ०हुं ए०इहां जु०युक्ति खे०षेम कि०कांइ प०पडूतर प०देवा जे०ने त०तिमज प०परलोकने विषे अ०अनंत भ०भवनी प० परंपराइं भ०भमतो थको घो०रौद्र दा०रौद्र अ०अनत सो० सोक दु०दुपनो भा०विभागी भ०थाइस्य अ०हुं मं०मंद भा० भागी अकृत पून्यनो धणी इ०इम चि०चिंतवतो थको वि०

भावार्थः—तेमां भमतां थकां क्यांयपण कदाचित् नि वृत्ति अथवा शाता थती नथी. गौचरीने विषे प्रमाद पामेला मने आ पापी, अधर्मी, हिन सत्वना धणीओए परस्परना प्रसंगथी आ लोकमां मोटी आपदा आपी आपी. हवे आ लोकमां क्षेम थाय तेवो प्रत्युत्तर देवाने हु समर्थ नथी, तेम परलोकमां हुं मंदभागी, अकृत पुन्यनो धणी, अनंत भवनी परंपराए भमतो थको अनत रौद्र शोक, दुःखनो विभागी थइश.

मूलः—सो सावज्जाऽऽयरिन्ते गोयमा ! तेहिं

डुरायार पावकम्म डुठसोयारेहिं जहाणं असलि-
यरक्षरी त्नूत एसत्त संखूध मणं खरसक्षरीनूत
कलितणंच त्नणियं तेहिं डुठ सोयारेएहिं जहा
जावणं नो छिन्न मिणं मो संसयं तावणं त्तह व-
स्काण अक्षि ता एक्षंत परिहारगं वायरेझा जं पोढ
जुत्ती खेमं कुगाहणिम्महणं पच्चलंति तत्त तेण
चिंतिय जहा नाह्व अदिन्नेणं परिहारगेणं चुकेमो
मेसिंता कि मिक्ष परिहारगं दाहामि ति चिंति-
यंतो पुणोवि गोयमा ! ॥

अर्थः—सो०ते सा०सावद्य आचार्य गो०हे गातम ते०तेणे
दु०दुराचारीइं पा०पाप करमीए दु० दुष्ट आचारीए ज०
जिम अ० विलपो भ०थयो घाभरो थयो स० क्षुद्रपणे
म० मनने विषे ख० विलपो भु० थयो क० जाणीने
भ०बोल्या ते०ते मने दु०दुष्ट आचारीए ज०जिम जा०जावपूर्व
नो०नोह छि०छेद्यो इ०ए मो०अम्हारो सं०संदेह ता०एहनो
अर्थ न कहइनो उ०ईचो वेसी व०स्पूंवपाण करइं छे ता०ने

माटे ए०इहां प०उतर एहनो वा०कहइं उतर दइं जं०जे तु-
जने पो०अर्थनी जु०युक्तिवंत खे०जाणीने कु०तेडाव्यो छे
ते माटे पोटो अर्थ मकरीस अम्हारो संदेह टालय त०तिवारे
पु०तेणे चि०चितव्युं ज०जिम हुं परि० उत्तर अदि०अणदीधे
नही छुटुं कि० किसाक्र इ०एहनो प०उतर दा०आपूं इ०इम
त्रि० विचारतां २ पु०पुनरपि वली गो०हे गौतम ! ॥

भावार्थः—हे गौतम? ए दुष्ट आचरणीओए सावद्य आचार्यने गाभरो वनाव्यो. खेदथी तेनुं मोडु करमाएलुं जोइ ते पापीओ कहेवा लाग्या. अमे पुछ्यु तेनो सत्वर उत्तर आपतो नथी त्यारे उंचा आसनपर वेशी वखाण शानां वांचेछे, तने अर्थनी युक्ति सारी आवडेछे एम जाणीने अहींयां तेडाव्यो छे. माटे खोटो अर्थ मां करीश, झट उत्तर आपी अमारो संदेह टाळ हे गौतम? सावद्ये जाण्यु के उत्तर आप्या सिवाय अहियांथी छुटाय तेम नथी, माटे कशोक उत्तर आपवो एम विचारेछे एटलामां वळी

मूलः--ताणाव सो तेहिं दुरायारेहिं ज मऽठं
चिंता सागरे णिमिझि कणाविन सिग्घंमेव
किंचि परिहारगं वयाहि णवरं त परिहारगं ता-
वेझा जं जह तऽव किंयाण अवभिचारी ताहि

सुइर परितप्पिऊणं हिएएणं जणियं सावज्ञाऽऽ यरिएणं जहाय एएण अढेणं जगजुरुहिं वाग- रीयं जं अनगंस्स सुत्तऽढ नदायव्वं जन आमे घम्डे निहित्तं जहा। जलं तं घम्डं विणासेइ एवं सिद्धंत रहस्स अप्पाहरं विणासेइ ताहे पुणोवि तेहिं जणीयं ॥

अर्थः–भ०बोल्या सो०ते आचार्यमते दु०दुराचारी ज०जे अ०अर्थरूप वि०चितासोग सा०पमुद्रने विपे णि०म्यूंपडी रह्यो छे सि०सिघ्र उतावलो ए०एहनो अर्थ कि०कांइक प० उतर व०कहइं त०ते प०उत्तर भ०छइं जं०जे ज०यथोक्त जे- हवो कह्यो छे अ०अर्थ अनइं कि०क्रिया तेहने अ०अविपरीत घटे नही ता०तिवारइं सु०पणविला लागे प०अतिहि तपीनं आकलो थयो हि०हियाने विपे भ०कहेवा लाग्यो सा०सात्र- द्य आचार्य ज० जिम ए०एहनो अ०अर्थे करी ज०जगतना गुरु तीर्थंकरे वा०कहिउ छे जं०जेते अ०अजोग्यने सु०सूत्र अने अर्थ न०न देवो तेहनो द्रष्टांतेइं कहे छे ज०जो आ०काचे घ० घडे नि०घाल्यो ज०जिम ज०पाणी तं०ते पाणी घ०घडाने

वि०विणासें ए०एणे सि०सिद्धांतनो र०रहस्य अ०पोताना आत्मा वि०विणासे दुरगति लइ जाइ ता०तिमज तिवारे पु० वली त०तोंलिगी लिंगीडी भ०बोल्या.

भावार्थः—एक दुराचारी आचार्यनी प्रत्ये बोल्यो-अर्थ रूप चिंता समुद्रने विषे डुबी केम गयाछो ? उतावळो ज ते एनो अर्थ कहो. यथोक्त अर्थ कहेनारने विपरित कहेवुं घटे नहि. घणो काल जाय ते ठीक नहि ते वेष धारीनुं वचन सांमळीने हैआने विषे कहेवा लाग्यो जे सूत्रार्थ तीर्थंकर भगवाने कह्यो छे ते न कहेवो. तेने माटे दृष्टान्त कहे छे काचा घडामां भरेलु पाणी घडाने वण साडे छे तेम सिध्दा-न्तनुं रहस्य आतमाने वण साडे छे. दुरगति लइ जाय छे. आवुं बोलतो तेने सांभलीने पेलां वेषधारी साधु साधवीओ कहेवा लाग्यां—

मूलः—जइ इत्थं चेव अत्थं पसवइ अ-असंबधाइं दुन्नासियाइं पलवह जइ जइ परि-हारगं न दाउ सक्को ताउ एफम सू आसणं उसर सिग्घं इमाउ गणाउ किं देवस्स रुसेजा जउ तुमपि पमाणि काऊणं सव्व संघेणं समय न्नावं वायरेउ जे समाइठो तो पुणोवि सुइर।

परी तप्पिऊणं गोयमा ! अन्नं परिहारगं मऽल
ऋमाणेणं अंगी काऊण दीह संसारं ऋणियंच॥

अर्थः—ज० जिम किं० किम ए० एहवो अ० अरड व० वरड अ० असंबद्ध दु० जेहवां तेहवां भूंडां वचन प० कहे छई लवे छई ज० जो ज० जो प० उत्तर न० दा० देवा न० स० समर्थ नही ता० तो फ० प्रगट आ० ए आमणथकी उ० उत्तर सि० सिघ्र उतावलो इ० ए ठा० स्थानक थकि जा कि० किमूं दे० हे देव स्वरुप थकां आपणां आत्माने रु० रुसेछे ज० जिहां तु० उम्हने पणि प० प्रमाणीक का० करीने म० सर्व संघे मान्यो स० समता भा० भावनो वा० वोलणहार जाणी नई जे० जे तुजने तेज्यो हतो तो० तो पु० पणवलीतु भू० धणी वेला लगाडे छे पछई प० परुपतो थको गो० हे गौतम ? अ० अनेरो वीजो कोए प० उत्तर अ० अणन्यायने थके अं० अंगीकार का० करीने दी० दीर्घ सं० संसार भ० वोल्यो ॥

भावार्थः—आम जेम, तेम अरड, वरड असंबंध जेवां तेवां भुडां वचन केम बोले छे. जो उत्तर देवामां असमर्थ होय तो ऊंचा आसन परथी नीचो उतर. देव स्वरुप थवा

पोताना आत्माने शीद हणे छे तने प्रमाणिक जाणीने सर्व संघे मान्यो. तुं समता भावनो जाणनार छुं; एम जाणीने अत्रे तेडाव्यो छतां जाणी जोइने उत्तर देवामां घणीवार लगाडे छ वेष धारीओनुं वचन सांभळीने ते घणुं गभरायो. हे गौतम! परितापने पामेलो बीजो उत्तर नहि जडवाथी दीर्घ संसारने अंगीकार करी सावद्य आचार्य बोल्यो—

मूलः—सावज्जा यरिएणं जहाणं उवसग्गऽववाएहिं आगमोठिउ तुम्हेणयाणहे यं एगंतो मिछत्तं जिणाण मणामणोगया एयंच वयणं गोयमा! गिम्हायवत संताविएहिं सिहिउलोहिंच अहे णव पावस सजल घणोरिल्लि मिव सबहुमाणं समा इछियं तेहिं दुउसोयारेहिंतो एग वयण दोसेणं गोयमा! ॥

अर्थः—सा० सावद्य आचार्य ज० जिम उ० उत्सर्ग ते न करवूं अ० अपवाद ते कारणे करवुं आ० ते आगम स्थिती सिद्धांतने विषे कह्यूं छइं । आगमथे मार्गने विषे रह्युं छइं तु० ते तुम्हो नथी जाणता ए० ए वचननो भाव तिर्थंकर कहेछे ए० एकांति मि० मीथ्या पो-

हुं जि० तिर्थंकरनी आज्ञा अ० अणमानतां थकां ए० एहवो व० वचन गो० हे गौतम ? गि० गृहतो थको स० क्रोधने व-से पोहतो प्रजाल्यो थको सि० मोरना समूह एहना सद्र सरषो अ० तथा ण० ताजो पा० वर्षारूतुनों स० जलभर्यो गाजइं घ० घणो तिव्रड समो हतो मि० सरिपो शद्ध गाजतो स० सहित व० घणे माने कहिउ पछे स० ते वचन सम्यक प्रकारे इ० वांछिउं ते० तेणे दु० दुष्ट आचारीए ए० एक व० वचन सूत्र विरुध दो० एहवा वचनने दोपे करीने गो० हे गौतम ! ॥

भावार्थः—जे उत्सर्ग ते न करवुं अने अपवाद ते करवुं; एम आगम वे प्रकारे रह्युं छे एम आगम स्थिति सिद्धान्तने विषे कह्युं छे ते तमे नथी जाणता. * ए वचननो

---

* आ ठेकाणे कमळप्रभा आचार्य पोताने छुटवानो रस्तो लेइ ए प्रकारे मार्ग समजाव्यो; एक अपवाद मार्ग अने वीजो उत्सर्ग मार्ग पण तिर्थंकरेतो छकायनो आरंभ अने स्त्री स्पर्श ए वे वातमां अपवाद; उत्सर्ग कह्योज नथी. छतां पोताना वचाव माटे आवी परुपणा करी के-" ते माधवीने मारा उपर उछरंग आव्यो तेथी मने अडीने वंदणा करी जेथी मने तेनु प्रायछित नथी " आवो तेनो मूल भावार्थ छे जेथी वेषधारी साधुओ कहेवा लाग्या के-" सत्य. एमज छे. एमे पण तिर्थंकर उपर उछरंग आववाथी वृंदणां,

भाव तीर्थंकर कहे छे-एकांत, मीथ्या तीर्थंकरनी आज्ञाने न मानतो थको एवा वचनने गृहण करी हे गौतम! क्रोधे करीने घोलो उठेलो, मोरना समुहना शब्द सखौ अथवा तो ताजो वर्षाऋतुना मेघना शब्द सर्खो तेनो बोलेलो बोल सम्यक प्रकारे वांछयो. सूत्र विरुद्ध ते दुष्ट आचार्यना वचनना दोषे करी हे गौतम?

मूलः—निबंधिऊणाऽणंत संसारियत्तणं अप्पडिक्कमिउणच तस्स पाव समूदाय महा खंध मेलागस्स मरिउणं उववन्न वाणमंतरेसु सो सावज्जाऽऽयरिउ तउ चुउसमाणो उववन्नो पवसिय भत्तारोए पडिवासुदेवपुरोहिय धुयाए कुच्छंसि अहन्निया वियाणिउ तीए जणीए पुरोहिय भज्जाए जहाणं हाहाहा!! दिन्नं मसि कुच्चयं सव्व निय कुलस्स इमाए डुरायाए मज्झ धुयाए साऽहियंच पुरोहिस्स ॥

दीवा करीए छीए; फळ, फुल चडावीए छीए तेथी अमोने पण तेनुं प्रायछित नथी आ प्रमाणे पोताना मन साथे तेओए निश्चय करी गाथानुं समाधान कर्युं. आ ठेकाणे कमळप्रभा आचार्ये उत्सूत्र परुपणा करवाथी अनंत संसार वधार्यो,

अर्थः—नि० निकाचितपणे बांध्यु अ० अनंत सं० संसारनुं इ० आयतण भमवानूं लाभ कर्म अ० ते अज्ञानकर्म पडिकम्या नहि तेहनूं प्रायछित लीधू नही त० ते पा० पाप स० समूदाह समह म० मोटो खं० पंथ मे० मेलीने म० पछे ते आचार्य मरीने उ० उपन्यो वा० वांणवांतर देवने विषे सो० ते सा० सावद्य आचार्य त० तिहांथी चु० चव्यो थको उ० उपनो प० प्रवस थयो छे एटले मुउ छइं भ० भरतार जेहनो ते विधवा रंडा प० प्रतिवासु देवना पु० पुरोहितनी धू० बेटीनी कु० कुखे अ०एकदा प्रस्तावइं वि० जाणिउ ती० तेणे ज० माताइं पु० पुरोहितनी भ० भारजाइं ज० जिम हा० इति पेद ! ! दि० दीधो म० मेगनो कु० कुचो नि० अम्हारा कु० कुलने विषे इ० एणीए दु० दुराचारणीए म० अम्हारि धू० बेटीए पछे सा० तेणी माताए अ० कहियुं पु० पुरोहितने ॥

भावार्थः—निकाचितपणे बांध्युं अनंत संसारनुं आयतन भमवानुं लाभ कर्म ते अज्ञान कर्म पडी कम्या नहि—तेनुं प्रायश्चित लीधुं नहि. ते पाप समुदाय रुप मोटा पंथ मेलवीने पछी ते आचार्य मरी जवाथी वाणव्यंतर देवने विषे अवतर्यो त्यांथी चव्यो थको बीजा जन्ममां भरतार जेनो मरण पाम्यो छे एवा, प्रति वासुदेवना पुरोहितनी बेटीनी

कुले अवतर्यो, पुरोहितनी स्त्रीए पोताना स्वामी प्रत्ये कह्यु आ दीकरीए आपणा पवित्र कुलमां अवतरी कुळने मेशना कुचाथी कलंक लगाडयुं छे,

मूलः—तन्ने संतप्पिनएां सुइर बहुत्तहि एए साहिरेन निव्विसियकयासा तेएां पुरोहिएए पम हया असद्धं डुनियार अयस जरूऐ अहन्नाया थोव कालं जएएां कहिचिन्ना ममलजमाएी सी जएहं वाय विज्झाफ्फिया रकुखाम कंठा डुन्निरव दोसेए पविठा दासत्ताए रसवाएिच्चगस्स गेहे तत्थ वहुएां मज्ज पाएगाए संचियं साहरेइ अ- एुसमय मुच्चिठियंति॥

अर्थः—त० तिवार पछी सं० मन तपवा लाग्यो सू०घ- णे काल व० घणीवार हि० हिइयाने विषे सा० इम धरथी जे कुमरीने नि० घर बाहिर काढीए इम चिंतवीने बाहिर काढि ते०तेणे पु० पुरोहितइं प० पाडूयादुष नीवारा न जा- ए म० मोटा अ० एहवो अपजसे करि पाडूया दु० नीवा- रया न जाए अ० अपजसे करी भ० भरयो अ० पछे एक-

दा थो० थोडा का०कालमांहि ते कुमरी णक० किहां स्थानक न पांमे म० इम स्थानक अणपामती सी० सीत उ० उश्न वायरे करी वि० व्यापि थकी खु० क्षूधाए करी कंठ बेसवा लाग्यो दु० दुरभक्षने दो० दोषे ए तावतां अन पाणी अणपामती थकी प० प्रवेश कीधो दा० दासपणे क०कलालनां घरने विषे तिहां व० घणूं म० मदिरा पाणीनो संचय छइ तिहांथी सा० लेइने अ० निरंतर इम लेती थकी उ० रहे छइं ॥

भावार्थः—माता पिताना मनमां अत्यंत खेद थवा लाग्यो. तेमणे विचार्युं के पुत्रीने घरमांथी काढी मुकीए, एवो विचार करी पुत्रीने बहार काढी मुकी. जे दुःखमांथी मुक्त न थइ शकाय एवुं दुःख तथा अपयशने प्राप्त थएली ते पुत्री ने पोताने रहेवानुं स्थान कंइ प्राप्त थतुं नथी. टाढ, तथा तडकाथी पीडाती भुख तरश वेठती कलालना घरमां दासपणुं करवाने रही त्यां घणो मदीरानो संचय छे तेने लेती थकी रहे छे.

मूलः—अन्नया अणूदिणं साइरमाणीए तसुचिठगं दठुसं च वहु मज्ज पाणीग मच्छमावियणे पोग्गलंच समुद्दसं से तद्देव तीए मज्ज मंसो उव-

रयं दोहलग समुपन्नं जावणं जं तं बहु मद्य पा-
णगं नम्ह नट्ट छत्त चारण जम्होट्ठ चेम्ह तक्करा स-
रिस जातियं समुद्धियं खूर सीस पुछ कन्नाहिं
मयगयंञ चेठं व छ्रारं खंम्हं तं समुद्दिसिञ समरुद्दा
ताहे ते सूचेव ञचिठ कोम्हियगेसू ॥

अर्थः—अ० हवे एकदा अ०अणदीधूं सा० लेती थकी त० तेहने एकठु करतां द० दीठुं व० घणूं मदिरानूं पा० पाणी म० मद्यपाणीना स्थानकने विषे पो० मांसना पुदगल स० पाते थके त० तिमज ती० ते स्त्रीने म० मदिरा म० मंस उ० उपरि दो० डोहलो स० उपनो जा० जावद् जं० जे तं० ते व० घणूं म० मदिरा पा० पाणी करइं न० नटवानी घोडइं न० नाटक पाडइं छ० छत्र धरे चा० सूभट तथा पाला चे० चाकर त० चोर स० ते सरिपी जा० जातिने साथे स० मलवा लागी छे तेहवा कर्म करवा लागी खू०सूरू सी० मसतक पु० पुछ क०कांन म०मांहिर सां जे पुदगल व० ते वलूरे खुं० पंड तं० ते स० कान स० काढवा मांड्या ता० तेहने विषे ए०एम असूभ पुदगलने भोगवे करीने को० सरिरे कोढ उपन्यो ॥

भावार्थः—हवे एक दिवसने विषे पुरोहितनी पुत्री क-लाल जाणे नहि तेम छानीमानी दारु तथा मांसना पुद्गल पुष्कळ खाती हती; तेने दारुनो छंद विशेष लाग्यो रात दिवस दारु पुष्कळ पीवा लागी नाटक करनारा नाटकीओ-नो तेने संग थयो. तेमना सहवासथी ते पण तेमना जेवां कर्म करवा लागी. माथु, कान तथा पृष्ठ भागमां रहेला जे मांस पुद्गलो ते वलुरे छे. ते अशुभ पुद्गलोने भोगवे क-रीने तेना शरीरमां कोड नीकळया.

मूलः—जं किंचिणा हीए मझ विपू चक्के तमे-वाऽऽसाइ उमाऽऽरद्धा एवच कइवय दिणाइ क-मेणं मद्य मंससावरिं दढगेहि संजाया ताहे त-स्सेव रसवाणिज्जेगस्स गेहाउ परिमुसिऊण किं-चि कंसं डुस दविण जायं अन्नडविक्किणिऊणं म-द्य मंसं परिभुंजइ तावणं विन्नाय॥

अर्थः—जं०जे किं० कांइ ही० हीयाने विषे वी०विचा-र उपन्यो त० ते तिमज आ० आस्वादन आ० करवा मां-डया ए० एम क० केटलेक दि० दिवसे क० अनुक्रमे म० मद मं० मांस पाते करीने सं० सरीरे को-

ढ थयो. ता० तिवारे त० तेहज र० कलालनां गे० घर मां-
हेथी प० चोरीने कि०कांहिक कं० कांसू दु० वस्त्र द० द्र-
व्यनी जा० जात अ०अनेरे ठामे वि० वेचिने म० मदिरा
मं० मांस प० अतिहे भोगव्थे ता० तिहां लगी वि० जाण्युं

भावार्थः—कंइ पण वाध न गणतां एना मनमां रुचि
थाय एवा पदार्थोनो उपभोग करेछे. एम मद्य, मांस खातां
खातां केटलाक दिवस वीतो गया. शरीरमां कोड थया छ
तो पग तेनी दरकार न करतां कलालना घरमांथी कांसू
वस्त्र वगेरे द्रव्य चोरी तेने बीजी जगाए वेची जे पैसा उ
पज्या; तेनां मदीरा मांस वगेरे लइ भक्षण कीधां. आ वात
कलालना जाणवामां आवी.

मूलः—तेण रसवाणि यगेणं साहियंच
नरवइणो तेणावि वझा समाइठा तवय राउले
एसो गोयमा! कुल धम्मो जहाणं जा काइ आ-
वनसता नारी अवराह दोसेण सा जावणं नो
पसुया तावणं नोवावाएयव्वा तहिं विणी उतग-
णिगीत गेहिं सगेहे तेउण पसुइ समयं जाव-

णयं तेया रक्खिकयव्वा अहन्नयाणीया तर्हि हरिएस जाइर्हि संगेर्हि कालक्कमेणं ॥

अर्थः—ते० तेणे र० कलालई सा० साहिने न० तेणे राजाने कह्यूं ते० तेणे वि० वध करवा मांडि स० करवा मांडी त० तीहां रा० राजा ए० एहवो गो० अहो गौतम! कु० कुल ध० धर्म छइं ज० जिहां जा० जे का० कोइ आ० गर्भवंती ना० नारी अ० अपराधने दोषे करी सा० ते जा० जीहां लगी नो० जणी नथी ता० तिहां लगी नो० तेहने मारवी नहि त० ते राजाए वि० सोंपी पोलीयाने गे० घेर ते० तेहने वली प्रसूतनां स० समेलगी जा० जे ए जणे तीहां लगी तेहने र० रोकी रापजो अ० अथ एकदा समइं ते० ते दुवारपाले लेइ नइं ह० चंडाल जा० जातने स० संगइं का० अनुक्रमे पूरे महीने

भावार्थः—तेणे राजाने त्यां फर्याद करी. राजाए तेने मारी नाखवानो हुकम कर्यो हे गौतम! एटलामां राजाने खबर पडी के ते सगर्भा छे राजाओनो एवो कुल धर्म छे के सगर्भा स्त्रीने बालकनो प्रसव थया पछी वध करवो; त्यां लगी तेने मारवी नहि. आ नियमने अनुसरी ते सगर्भा पू·

रोहीतनी बेटीने राजाए पोळीआने रक्षण थवा सोंपी; अने आज्ञा करी के एने प्रसव थाय त्यां लगी तमारे घेर रोकी राखवी ए प्रमाणे राजाना हुकमथी पोताने घेर राखी, अनुक्रमे पुरे मासे

मूलः—पसुयाय दारग मालव्वाऽऽयरिय जीवं तउ पसूमेत्ता चेव तं बालय उच्झिउण पणठा मरण भयाहिडा सा गोयमा ! दिसिमेक्कं गंतुणं वियाणियंच तेहिं पावेहिं जहा पणठा सा पावकम्मा साहियव नरवइणो सुणा ऽहिवइणा हिं जहाणं देव पणठा सा डुरायरा कयली गब्भोवमं दारगं उच्झिऊण रन्नावि पच्चिन्नणियं जहाणं जइ नाम सा गया ता गच्छउ तं वालं पच्चिवालेज्जा ॥

अर्थः—प० जण्यो दा० बेटो सा० ते सावद्य आ० आचार्यनो जी० जीव त० तिवार पछि प० जणव मात्र ते चे० तिमज तं० ते वा० वालक नई उ० नाषीने प० नाठी म० मरणना भ० भयथकी इ० इहांथी सा० ते गो० अहो गौतम ! दि० ए० एक दिसे ग० नासी गइ वि० जाणी ते० ते चंडाळ

पा० पापीणी ज० जे प० नाठी सा० ते पा० पापणी सा० कहूं न० राजा नइं सू०चंडालनो अ०अधिपती महतरइं ज० जीम दे० हे देव प० ते नाठी सा० ते दु० दुराचारणी क० केलनां ग० ग्रभ सरिषो दा० पुत्रने उ० नांषीने र० राजाइं प० वली कहूं ज० जिम ज० जो सा० ते ग० गइ ता० तो ग० जवा दीउ त० तो बा० वालकने पालो

भावार्थः—तेने एक पूत्रनो प्रसव थयो; ते सावद्य आचार्यनो ज जीव हतो. वालकने नाखी दइ मोतना भयथी त्यांथी पण नासी गइ ते चंडालना अधिपतिए राजाने खबर करी के महाराज केळना गर्भ जेवा पूत्रने जन्म आपी ते पापणी नाशी गइ. राजाए हुकम कर्यो के तेने भले नासी जवाद्यो परंतु तेना वाळकनुं सारी रीते पालन करो.

मूलः—सुसव्वहा तहा कायव्वा जहा तं बाल गणवावद्धें गिएहं सु इमे पंच सहस्सा दव्विण जाइस्स तउ नरवइणो संदेसेणं सुयमिव परिवा लिउ सो पर सुलिण तउणं अन्नया कालक्कमेणं मउ सो पाव कम्मो सुणाऽहिवइ तउ रन्ना। समणु जाणियं तस्सेव वालगस्स घरसार कउ

पंचएहं सयाणंय ऽहिवइ तव्वय सुणाऽहिविइपए छिज्जमाणो ताइ तारिस्साइं अकारिणिज्जाइं समणुछियाणं ॥

अर्थः—सू० अंते सर्वथा त० तिमज सार का० करवी ज० जिम तं० ते वा० वालक ग० उछेरो गि० लीओ तमे इ० माहरा घरथी पं० पांच स० हजार द० नाणानी द्रव्य-नी जा० जात त० तिवार पछी न० राजानी सं० आज्ञाए करी सू० ते वेटानी परे प० पालो सो० ते प० ते अस्रूचीनो उमारनार अ० अन्यदा एकदा प्रस्तावे का० कालने जोगे करी म० मूओ सा० ते पापकर्मि सू० चंडालनो अ० महतर त० तिवारे र० राजाए स० जाणूं त० तेज वा० वालकने घ० घरनो धणी क० कीधो पं० पांचसे स० चंडालनो अ० अधिपति त० तिहां सू० चंडालनां अ० अधिपतिपणे ति० थाप्यो थको ता० तेणा ता० तेहवा चंडालनां सरिषी अ० करणी अंगीकार करीने स० तेहवाज करतूत करीने ॥

भावार्थः—मारा भंडारमांथी पांच हजार नाणुं लइ जाओ; अने सावचेतथी ते वाळकनी संभाळ राखी उछेरे , तेम करो. राजानी आज्ञाथी ते चंडाळनो अधिपति तेने उ-

छेरवा लाग्यो. काळे करीने ते चंडालनुं मृत्यु थयुं. छोकरो पण पुक्त उमरनो थयो हतो. राजाए जाण्युं के चंडाल मरी गयो एटले ते उछेरेला छोकराने चंडाळना घरनो धणी बनाव्यो एटलुं ज नहि परंतु पांचसे चंडालोनो अधिपति कर्यो. त्यां चंडालनी करणी अंगीकार करीने सावद्य तेवां चंडालनां कर्मज करवा लाग्यो.

मूलः—तउ सो गोयमा! सत्तमाए पुढवीए अपयठाणं णामे निरीया वासे सावद्याऽऽयरिय जीवो एवं तं तत्थ तारिसं घोर पचंड रोदं सुदारुणं डुक्खं तेत्तीसं सागरोवम जाव कह कह किलेसेणं समणुतविऊणं इहाऽऽगउ समाणो उववन्नो अंतरदीवे एगोरुय जाइ।

अर्थः—त० तिवार पछी सा० ते गो० अहो गौतम! स० सातमी पु० नरगने विषे अ० अपइठाण णा० नामे नि० नगरवासाने विषे सा० ते सावद्य आचार्यनो जी०जीव ए० इम तं० ते त० तिहां ता० तेहवो घो० बीहामणा प० प्रचंड रो० रुद्र करी सू० अति दा० कठिण दुं० दुप त० तेत्रीसं सा० सागरोपम जा० जिहां लगी क० घणा विलाप

कि० कलेसे करी स० भोगवीने इ० इहां आ० आव्यो थ-
को उ० उपनो अं०अंतरद्वीपाने विषे ए०एगरुं जा०जातपणे॥

भावार्थः—ते आवखु पुरुं करी हे गौतम! ए सावद्य आचार्यनो जीव, अपइ ठाण नामे सातमीं नर्कने विषे गयो त्यां बीहीमणां, प्रचंड रुद्रकारी कठीण दुःख तेतरीस सागरोपम काल सुधी भोगव्यां. त्यां घणा विलाप तथा क्लेशथी काल निर्गमन करीने अंतर द्विपने विषे ए गरुमां जन्म्यो.

मूलः—तत्थवि मरीऊण उववन्नो तिरिय जोणिए महि सत्ताए तत्थय जाइ काइविणाणदुक्खायं तेसिंतु सरिस नामाइं अणुत्तविऊण छवीसं संवछ्छराणि तउ गोयमा! मउ समणो उववन्नो मणुएसु तउ वासुदेवत्ताए सो सावद्याऽऽयरिय जीवो तत्थवि आहाउयं परिवालिऊणं अणेग संगामाऽऽरंभ परिगह दोसेणं मरिऊणं गउ सत्तमाए तत्थवि उवट्टिऊणं सुचिर कालाउ उववन्नो गयकन्नो नाम मणुय जाई तत्थवि कुणि मऽहार मय दोसेणं कुरऽझवसायमइ गउ मरिऊणं॥

अर्थः—त० तिहांथी म० मरी नइं उ० उपनो ति० तिर्य-
चनी जो० जोनी पणे म० भेस्यापणे त० तिहां जा० जाति-
नें विषे णा० नाना प्रकारना दु० दुष त० ते स० नारीक
सरिषा दुष अ० भोगवीने छ० छवीस सं० वरस लगी आ-
उषु पालीने त० तिवार पछी गो० अहो गौतम ! म० मूओ
स० थको उ० उपन्यो म० मनुष्यपणे त० तिवार पछी वा०
वासूदेव पणइं सो० ते सा० सावद्य आ० आचार्यनो जी०
जीव त० तिहां पण आ०आउषुं प०पुरु पालीने अ०अनेक
सं० संग्राम आ० आरंभ प० परिग्रहने दो० दोषे करीने म०
मरीने ग० गओ स० सातमी नरगे त० वली तिहांथी उ०नी-
कलीने स्रु०घणे का०कालइं उ०उपन्यो ग०गयेकाले ना०नाम
म० मनूष्यनी जा० जातिने विषे त० तिवार पछी ऊ० मं-
सनां अ० आहार म० मदिराने दो० दोषे करी ऊ० माठा
अ० अधवसाइं ग० पोहतो थको म० मरीने गयो ॥

भावार्थः—त्यांथी मरीने तीर्यंच जातिमां भैंस्यापणे ज
न्म लीधो. त्यां पण नाना प्रकारनां नर्क सरखां दुःख भो-
गवी छविश वर्षनुं आयुष्य पुरुं कर्युं हे गौतम ! त्यांथी
मुओ थको मनुष्य योनिमां अवतर्यो. ते सावद्य आचार्यनो
जीव त्यां वासुदेवपणे आयखु पुरु पाळीने अनेक संग्राम,

आरंभ तथा परिग्रहना दोषे करीने मरीने सातमी नर्के गयो. वळी त्यांथी नीकली घणे काले गय काल नामे मनुष्यनी जातिने विषे अवतर्यो. त्यां मांस तथा मदीराना अहारना दोषे करी माठा अध्यवसाए पोक्यो थको मरीने.

मूलः—पुणोवि सत्तमाए तहिं चेव अपइग णे निरय वासे तडवि उवट्टिउणं पुणोवि उववन्नो तिरिएसु महिसत्ताए तड विणं नरग उवमं डुरकमऽणु नविताणं मड समाणो उववन्नो बाल विहवाए पुंसलए माहण धुयाए कुछंसि ॥

अर्थः—पु० वली स० सातमी नरके त० तेज वली सातमी नरके अ० अपइठाण नि० नरका वासामाहि वा० त० तिहांथी उ० नीकलीने पु० वली उ० उपन्यो ति० तिरयंचने विपे म० भेंसापणे त० तिहांए पण न० नरकनी उ० उपमाए दु० दुप अ०भोगवीने म०मूओ स० थको ड०उपनो वा० वाल वि० विधवा पुं० वीभीचारणी मा० ब्राह्मणनी धू० वेटिनी कु० कुषमा हइं ॥

भावार्थः—सातमी नर्के गयो अपइठाण नरका वासमां

दुःख भोगवी त्यांथी नीकळीने वळी तीर्यंच ने विषे अवतर्यो. त्यां भेंसापणे नर्क समान दुःख भोगवीने मुओ थको बाल विधवा ब्राह्मणनी बेटीने पेटे अवतर्यो.

मूलः—अहन्नया निउत्त पच्छन्न गन्न साडण पाडण खार चुन्न जोग दोसेणं अणेग वाहि वेयणा परिगय सरीर सिडिहडंत कुठ वाहिए परिगलमाणो सलसलित्तं किमि जालेणं खज्जंतो निहरिउ निरउवमं घोर डुक्कं निवासाउ गन्नवासाउ गोयमा ! सो सावज्जाऽऽयरिय जीवो ॥

अथः—अ० अथ एकदा नि० जूगते करी छांडो प० छानो ग० गर्भ सा० सडावा नइं पा० पडावाने खा० पार चू० चूर्ण जो० जोगने दो० दोपे करी अ० अनेक वा०व्राध व० वेदनीए करी प० व्यापूं स०सरीर सि०सडया आंतरडा कु० कोढनी वा० वेदनाए करी प० अंते गलतो थको स० सलसलाट थाइं कि० करमीयानी जा० समोहे करी ख० पातो थको नि० निकल्यो नि० नरग उ० समान्य घो० रौद्र दु० दुप नि० वासथकि ग० गर्भवासथकि गो०

अहो गौतम! सा० सावद्य आचार्यनो जी० जीव ॥

भावार्थः—छानो छानो गर्भ पाडवाने अर्थे खार चुर्ण ते ब्राह्मणनी दीकरीए खाधां; तेना दोषे करी अनेक सडवा संबंधी व्याधिओ अने कोडनी गरमी तेनाथी तथा करमीआना करडवानी पीडाथी गर्भवासनुं रौद्र दुःख सहन करतो हे गौतम! ते सावद्य आचार्यनो जीव.

मूलः—तउ सव्व लोगेहिं निंदिज्जमाणो गरहिज्जमाणो ॥ खिंसिज्जमाणो डुगंछिज्जमाणो सव्व लोगेहिं परिन्नुउ पाण खाण नोगो वन्नोग परि वज्जिउ। गप्न वास पसतिएचेव विचित्त सरीर माणसिग घोर डुरक संततो सत्त संवच्छर सयाइं दोय। मासे चउरो दिणेय जाव जीविऊण मउ समाणो। उववन्नो वाणमंतरेसु ॥

अर्थः—त० तिवारे स० सर्वलोके नि०निंद्यो थको ग०ग्रह्यो थको खि०खिष्ट कर्यो थको दु० दुगंछतोथको स० सर्व लो० लोके प०पराभव्यो पा०पीवूं खा० खावं भो० भोग उ० उपभोग प० रहित ग० गर्भ वा० वास आव्यो प० तेदिनथी

मांडिने वि० नाना प्रकारनां स० सरिर मा० मानसी घो० रौद्र दु० दुष सं० सहेतो थको स० सातसो ७०० वरस स० सो दो० बे मा० मास च० च्यार दि० दिवस जा० जावत् जी० जीवी नइं म० मूयो उ० उपनो वा० वाणवं-तर मांहि ॥

भावार्थः—अत्यत दुःख पाम्यो. जन्म थवा पछी सर्व लोके निंदेलो, खष्ठ थएलो, दुगछतो थको लोकमां पराभव पामेलो खावुं, पीवुं, भोग, उपभोग रहित, गर्भवासमां आव्यो ते दिवसथी रौद्र दुःखोने सहन करतो थको सातस वर्ष वे मास चार दिवसनुं आयुष्य भोगवी मुआ पछी वाण व्यंतर देवमां अवतर्यो.

मूलः—तजचुज उववन्नो मणुएसु पुणोवि सुणाऽहिवइत्ताए तजविय कम्म दोसेणं सत्तमाए तज विउवट्टेऊणं उववन्नो तिरिएसु चक्किय घरं-सि । गोणत्ताए तजयं चक्क सगम्लं गलाइव ह-णेणं अहन्निसं जुवारोवणेणं पच्चिऊण कुहियं उ-च्चिय खंधं समुठिएय किमिया ताहे अखमी॥

हुयं खंधं जुग धरणंस्स विन्नाय पयट्ठीए वि-
हिन्न माऽऽरद्धो ॥

अर्थः-त० तिवार पछि चु० चव्यो थको उ० उपन्यो म०मनुष्यने विषे पु०वली सू०चंडालना अ०अधिपतीपणे त० तिहां थकी पणि क० कर्म नइं दो० दोषे करी स० सातमीए त० तिहांथी वि० निकलीने उ० उपन्यो ति० तिर्यंचने विषे च० तेलीने घ० घेर गो० बलदपणे त० तिहां पणि च० घाणीए जोतरें स० गाडे जोतरे ग० हल आदि देइने घणे ठांमे जोतरे अ० रात दिन जू० धोसरें जोतरवे करीने प० विसेषे मारवे करीने कु० कोह्यो छे खं० षंध कांध स० समुछिम कि० किडा उपना ता० तिवारे अ० षमवा समर्थ नहि हु० एहवो हूवो खं० पांध जू० घूसरो ध० धरवे करी त्ति० तिवारे धणीए जाण्युं प० पीठ उपरे वि० लादवा आ० मांडयो ॥

भावार्थः—त्यांथी चव्यो थको मनुष्यने विषे चंडालना अधिपति पणे अवतर्यो. त्यां थकी पण कर्मने दोषे करी सातमी नर्के गयो. वळी त्यांथी नीकळीने तीर्यंचने विषे बळद थइने अवतर्यो. त्यां घाणी गाडे तथा हळ वगेरे ठामे जोतरे; रात दिवस जोतरवाथी तथा विशेष मार खावाथी

खांधे पीठ पडी; ते पाकवाथी तेमां अनेक जीव पड्या, ने धुंसरु खांधे धरवा असमर्थ थयो त्यारे धणीए पीठपर लादवा अत्यंत मार मार्यो.

मूलः—तेणं चक्किएणं अहन्नया कालकम्मेणं जहा खंध तहा पचिन्नुणा कुहया पठी तन्नावि समुछिए किमि सन्निनुण त्रिगयंच पठी चम्मंताकिं। परं निप्पक्कुयणं विणाकुणं मोकलिन गोयमा !

अर्थः—ते० तेणे च० तेलीए अ० अथ एकदा का०केटलेक कालइं ज० जिम खं० पांधो त० तिम प० पीडा पांमे कु० कोह्यो प०पीठे पण त० तिहां पण स० उपनां कि० कीडा स० सडीने वि०वेगलेथी प०पीठनी च०चामडी की० किस्यूं प० बीजूं नि०कहीए कामरहित वि०जाणी नइं मो० मोकल्यो मूकी दिधो गो० अहो गौतम ?

भावार्थः—हे गौतम ? खांध विशेष पाक्युं; उपरनी चामडी सडी गइ अने जीवडा पड्या त्यारे जोतरवाने अ ला- यक थएला ते बळदने तेना धणी तेलीए हांकी मुक्यो.

मूलः—तएणं चक्किएणं तं सल सलिंत किमी जालहिएणं खज्जमाणं बइल्ल सावच्चाऽऽयरीय जी-वो तत्त मोकलित्त समाणो पुरि सच्चिय पट्ठि च-म्मो बहु काय साण किम्मि कुलेहिं सव्वऽब्भंतरो-वि विलुप्पमाणो एकूण तीसं संवच्छराइं जाव अहाउगं परिवालित्तएणं मत्त समाणो अणेग वाहि वेयणा परिगय सरीरो मणूएसु महा धणस्सएणं इब्भ गेहे ॥

अर्थः—ते० तेणे च० तेलीए तं० ते स०सलसलता कि० किडाने जा० समोहे करि ख० खाता थका ब०बलदने सा० सावद्य आ०आचार्यनो जी० जीव त० तिवारे मो०मो-कल्यो मूक्यो स० थको प० अति स० सड्यां प० पीठने च० चामडी ब० घणा का० कागडा सा० कूतरा कि० करमी-आना कु० समोहते स० ते सर्वे मली अ० मांहेथा वि० वि-लूरते थकइं ए० उगुण तीं० त्रीस सं० वरसनूं जा० जावत् अ० आउपूं प० पालीने म० मूओ थको अ० अनेक वा० व्याधि वे० वेदनां प व्यापूं स० सरीर म० मनूपने विषे म०

महा ध० धनवंतने इ० सेठनां गे० घरने विषे ॥

भावार्थः—सळ सळता कीडा जेनी खांधमां पडेला छे एवो सावद्य आचार्यनो बळदरुप जीव तेलीथी मोकळो थइ न धणीओ फरवा लाग्यो तेना आळा पीठने करमीआ, कागडा तथा कुतरां कोचवा लाग्यां. आम अनेक दुःखथी पीडाइ ओगणत्रीश वर्षनुं बळदनुं आयुष्य पुरुं कर्युं. त्यांथी मरीने कोइ मोटा धनवान शेठना घरने विषे अवतर्यो.

मूलः—तत्थय वमण विरेयण खार कडु तित्त कसाय तिहला गुगुल कादगे आवीयमाणस्स निच्चावि सोसिणाहिच असझाणुवसमे घोर दारुण डुखेहिं पज्जालियसेव गोयमा! गत्र निप्फलो तस्स मणु जन्मो एवंच गोयमा! ॥

अर्थः—त० तिहां व० वमन करवे वि०रेचन लेवे खा० षार क० कडवा ति०तिषा क०कसाइला ति०तिफला गु० गुगल क०कडवा आ०एहवांउपधपीतांथकां नि०पेटमांहिथीज सराअंग उपांग वेहवा लाग्यां अ०तिहां पणि विसामा रहित वदनां घो०आकरा दा०रौद्र दु०दुषे करीने प०त्र

गो०अहो गौतम ! ग०गयो नि०निफल त०तेहनो म०मनुष्य-
नो ज०जन्म ए०एमज गो०अहो गौतम !

भावार्थः—त्यां वमन करवानां, रेचनां, खार, कडवां, तीखां, कसाएलां एवां त्रिफला तथा गुगळ एवां औषध पीवाथी पेटमांथी तथा अंग उपांगोमांथी रुधिरादिक वहेवा लाग्यां. त्यां पण असाधारण वेदना-आकरां दुःख भोगवतां हे गौतम ! मनुष्यनो देह पण निष्फळ गयो.

मूलः—सो सावज्जाऽऽयरियजीवो चउदस रज्जुय लोगं जम्मण मरणेहिणं निरंतरं परिक्क-रिणं सु दीहाऽणंतकालाउ समुप्पन्नो मणुयत्ताए अवर विदेहे तित्थयर माऽऽगउ ज्झागवसेणं लोगा ऽणुवत्तए गउ तित्थयरस्स वंदण वत्तियाए पडिवु-ज्झेय पव्वइउ सिज्झेय इह तेवीसइम तित्थयरस्स पास णामस्स काले एयंतं गोयमा ! ॥

अर्थः—सो०ते सा०सावद्य आ०आचार्यनो जी०जीव च०चउद र०राज लो०लोकमांहे ज०जनम म०मरणे करी नि०आंतरा रहित प०पूरो सु०अति दी०दीर्घ अ०अनंतकाले

स०उपनो म०मनुष्यपणे अ०पछिम महा विदेहने विषे ति० तिहां तिर्थंकर आ०आव्या भा०भाग्यने जोगे लो०लोकनी साथे ग०गयो ति०तिर्थंकरने वं०वांदवाभणी तिहां प०वुज्यो समज्यो प०प्रव्रज्या लीधी सि०सीझ्झामुगते गया ॥ इ०इहां ते०तेवीसमां ति०तिथकर पा०पार्श्वनाथ णा०नामे तिर्थंकरने वारई का०वारइं ए०एहवुं ते गो०अहो गौतम ! ॥

भावार्थः—ते सावद्य आचार्यनो जीव चौद राजलोकमां आंतरा रहित एम जन्म मरणे करी अति दीर्घ—अनंते काले महा विदेहने विषे मनुष्यपणे अवतर्यो त्यां भाग्यने बळे तीर्थंकर भगवान पधार्या सर्व लोकनी साथे तीर्थंकरने वांदवा गयो. त्यां तेमना उपदेशथी वुझ्यो. छेवट मुक्तिने पाम्यो. हे गौतम ! त्रेविशमा तीर्थंकर पार्श्वनाथने वारे आ वृत्तान्त हवुं (बन्युं)

मूलः—सावज्जाऽऽयरिएणं पावीयं से ज्जयवं कप्पवइयं तणाऽणु ज्जूयं एरिसं दूसह घोरं दारुणं महा डुक्खं सनिवासं घटमितिय कालंति गो-यमा ! जं ज्जणियं त काल समयंमि जहाणा ज्जस्सयाऽववाएहिं ग्रागमो छिन्न एगंतो मिच्छतं

जिणाण आणा अणेगंतोत्ति एएणं वयण पवइयं से भयवं किं उस्सगो ववाएणं णो ठियं आगमं एगंत्तंच पन्नविज्जइ गोयमा ! ॥

अर्थः—सा०सावद्य आ०आचार्य पा०दुप पाम्यो से०ते भ०भगवंत क०नेणे संकारण अ०एहवा दुप भोगव्यां ए०ए हवो दु०सहितां दोहिलां घो०रुद्र दा०कठण म०मोटा दु० दुपनो सं०नीवास घ०भोगव्या इ०एतला का० काल-लगी गो० अहो गौतम ! जं० ज भ० कह्युं त० ते का० काल स० समाने विषे ज० जे भणी एम कहइ छे उ०उछरंग अ०अपवाद मार्ग कारि आ०आगम । ठि०र-हे छे ए०एगंत मि०मिथ्यात छे जि०तिर्थंकरनी आ०आज्ञा अ०अणए कांतनीछइ ए०एतलां व०वचननें नीमत्ते प०पा म्यो से०ते भ०भगवंत किं०तेस्यूं उ०उछरंग उ०अपवाद मा-रगइं णो०नथी ठि०रह्युं आ०आगमम्यूं सिद्धांत ए०एकांत प०परुपीइं गो०अहो गौतम ! ॥

भावार्थः—हे गौतम ! सावद्य आचार्ये एटला काळ सुधी कठण पणां आकरां दुःख भोगव्यां. ते शामाटे. तीर्थं करनां आगम उत्सर्ग तथा अपवादरुप छे, मिथ्यात छे, अण

एकान्तनी छे, एवां वचन बोलवाथी एटलुं दुःख पाम्यो. हे गौतम ! आगम सिद्धान्त एकान्त नथी.

मूलः—उस्सगाववाएहिं चेव पयणं ठियं अणेगंतंच पन्नविज्जइ णोणं एगंत णवरं आउकाय परिभोगं तेउकाय समारंभ मेहुणाऽसेवणंच एते तउ थाणंतरे एगंतेणं (३) निच्छयउ (३) वाढं (२) सवहा सव्व पयारेहिं आयहीणं निसिद्धंति एह्रंच सुत्ताऽइक्कमे ॥

अर्थः—प०सीद्धांत टि०रह्युंछइं अ०अण एकांत प०परुपीइं णो०एकांत नहि ण०पण एतला बोल एकांत परुपीइं आ०पाणीनुं प०भोगवुं ते०तेऊकायनो स०आरंभ मे०मैथून अ०नसेववुं च०चशब्द थकी वली बीजी एकाय जाणवी ए छकाय आकुटीने न हणवा एकांत छइं ए०ए त०त्रिण था० थानकने ए०एकंत एकांत नि०निश्चे निश्चे निश्चे !! वा०अंते अंते स०सर्वथा स०सर्व प्रकारे करी आ०आत्मा अर्थिनइं नि०निषेध छइ ए०ए छकायनां आरंभने विषे अण एकांत परुपतां सु०सुत्र अनइं अ०अतिक्रम छइं !!

भावार्थः—सिद्धान्त अण एकान्तछे. एटला बोल एकान्त अरुपीए पाणीनुं भोगववुं, ते उकायनो आरंभ, मैथुन सेववुं; च शब्दथी वली बीजी ए काय जाणवी. ए छकाय आकुटीने न हणवा एकान्त छे त्रण स्थाने एकान्त, एकान्त, नीश्चे एकान्त. अंते, अते सर्वथा आत्मार्थीने निषेध छे. ए छकायना आरंभने विषे अण एकान्त परुपतां सुत्रने अतिक्रमे छे.

मूलः—समग्ग विप्पणासणं उमग्ग पयरिसणं तउय आणा भंग आणा भंगाउ अणंत संसारी से भयवं किं तेण सावज्जाऽऽयरिएणं मेहुण माऽऽसेवीयं गोयमा! सेविया सेवियं णोसेवि णो आसवियं से भयवंकेण अठेणं एवं वुच्चई? गोयमा! जं ताए अज्जाए तकाल उत्तमंऽगेणं पाए फरिसीए फरिसिज्जमाणोय। णो तेण आउंग्यु संचरिए एएणं अठेणं गोयमा!॥

अर्थः—सऽभला मार्गनो वि०विनाश थाय छे ए छकायनी हंस्या थापवे करी उ०छकायनी हंस्या थकी उन्मार्ग मांहि प०पेसे उनमार्ग थापे त०ने उन्मार्ग थाप्या थकी

आ०आज्ञानो भं०भंग थाए आ०अने तिर्थंकरनि आज्ञाने भं०भांजवे करी अ०अनंत स०संसारि थाय से०ते भ०भगवांन कि०स्यु ते०ते सा०सावद्य आ०आचार्य जे मे०मैथुन आ० सेव्युं गो०अहो गौतम ! से०सेव्युं असेव्युं वेहु कहीए णो०न सेव्युं एम न कहीए णो०सेव्यू मैथून एम न कहीए से०ते भ०हे भगवन क०किस्ये अ०अर्थइं ए०एम वु०कहिए गो० हे गौतम जं०जेते अ०आर्याए त०ते काले उ०मस्तके करी पा०पग फ०फरस्या फ०तं काले ते आर्या संघटो करती थकी ते०तेसावद्य आचार्ये भा०पोताना पग पेच्या नहि संकोच्या नहि ए०एणे अ०अर्थइं गो०अहो गौतम ! ॥

भावार्थः—ए छकायनी हिंसा स्थापवे करीने भला मार्गनो विनाश थाय छे. छ कायनी हिंसाथकी उन्मार्गमां पेसाय छे, उन्मार्ग स्थाप्याथी तीर्थंकरनी आज्ञानो भंग थाय छे आज्ञानो भंग थवाथी अनंत संसारी थवाय छे भगवान साव्द्य आचार्ये शुं मैथुन सेव्युं ? अहो ! गौतम ? तेणे सेव्युं अणसेव्युं बेउ कहेवाय. हे गौतम ! आर्याए ज टाणे तेना पगने स्पर्श करी सघटो कर्यो, ते टाणे सावद्य आचार्ये पोताना पग खेंची लीधा नहि.

मूलः—एवं वुच्चइ सेज्जयवं एदृदमत्त साविए

एरिसि घोरो डुविमोरको बद्ध पुठ निकाइए कम्म बंधे गोयमा ! एवमेयं णअन्नहत्ति सेन्नयवं तेण तिह्यर णाम कम्मगोयं आसकलियं एग न्नवाऽ वसेसी कज आसी न्नवो यहीता किंमेय मणंत संसारो हिंमणंति गोयमा ! ॥

अर्थः—ए०एम वु०कहीइं से०ते भ०भगवंत ए०एटलो विचार करीने उत्तर दीधो ते तपसीए तथा वली ते आरजाए सा०ते पण ए०एहवा घो०घोर रौद्र दुखथि दु०मूकाववुं दोहलूं ब०बांध्या पु०पूर्णा नि०निकाचित क०कर्म बं०बांध्या गो०अहा गौतम! ए०एमज ण०अनेरी रीते नही से०ते भ०भगवंत ते०तेणे ते सावद्य आचार्य ति०तिर्थंकर णा०नांम क० कर्म गो०गोत्र आ०नीपजाव्यो ए०एक भ०भव अ०विशेष क० कीधो आ०हू तो भ०संसाररुपीओ समुद्र ता०तो कि०किम ए० ए अनंतो सं०संसार हिं०हींडयोफर्यो गो०अहो गौतम !

भावार्थः—भगवंत कहे छे हे गौतम ! ए सावद्य तपशी तथा ते शाध्वी बंनेने, ससार शमुद्र दरतां दोहीलुं दुःख भोगववुं पड्युं. निकाचित कर्म बांध्या. हे गौतम ! ते सावद्य आचार्य तीर्थ कर. नाम, कर्म, गोत्र, नीपजाव्यां. एक भव विशेष कीधो अनंतो संसार वधार्यो.

मूलः—नियय पमाय दोसेणं तम्हा एयं वियाणित्ता जवविरह मिच्छमाणेणं गोयमा! सुदिठ्ठ समय सारेणं गच्छाऽहिवइणा सव्वया सव्व पयारेहिणं सव्वथामेसु अच्चंतं अप्पमत्तेणं जवियव्वं त्तिबेमी ॥ इतिश्री महानिसीह सुयस्कंधस्स। उवालसंग सुयनाणस्स णवणीयसार नामं पंचमं अज्झयणं सम्मत्तं ॥ ५ ॥ छः ॥

अर्थः—नि०पोताने प०प्रमाद दो०दोषे करी ॥ हवे महावीर स्वामी गौतमादिक ने सीषामण कहे छइं त०ते माटे प०एहवुं वि०जाणीने भ०भवनो वि०विरह नि०वांछवे करी गो०अहो गौतम! सु०भोलद्रष्टी स०सीद्धांतना अर्थने विषे सा०अनुसारइं ग०गछना अ०अधिपती तेणे स० सर्वथा स०सर्व प्रकारइं स०सर्व था०वीर्यने विषे अ०अत्यंत अ०अप्रमादिपणे भ०थावु परूपणा संभालीने करवी इ०एगहुं बे०कहुछुं श्री सुधर्मास्वामी जंबू प्रते कहेछइं अहो जंबू! मे जिम श्री महावीर देव समीपे सांभल्युं तिमहुं तुज प्रते कहुंछुं इ०ए म०महानीसीथ सु० श्रुतस्कंध दु० द्वादशांगी

सु०श्रुत ज्ञाननो ण०णवणीसार ना०ए हवे नामे पं०पांचमुं अ०अध्ययन स०संपूर्ण ॥ ५ ॥ छ ॥

भावार्थः—पोताना प्रमादना दोषे करी तेने एटलुं भोगववुं पडयुं महावीर स्वामी गौतमादिक मुनिने कहे छे केः गच्छने अनुसारे गच्छना आधिपतिए सिद्धान्तना अर्थने विषे सर्वथा भली दृष्टि करवी. सर्व प्रकारे धैर्य राखी अत्यंत अप्रमादीपणे वर्तवुं. अर्थनी प्ररुपणा संभाळथी करवी. सुधर्मा स्वामी जंबु प्रत्ये कहे छे हे जंबु! मैं जेवुं श्री महावीर देव समीपथी सांभळ्युं तेवुं तारी प्रत्ये कह्युं. महानीशीथश्रुत स्कंध द्वादशांगी श्रुत ज्ञाननो णवणीत सार एवे नामे पांचमु अध्ययन संपूर्ण थयुं.

टवा उपरथी भाषान्तर कर्ता.

शास्त्री. नागेश्वर ज्येष्टाराम.

૧ પટેલ. ડાયાલાલ પરશોતમ.
૧ મેહેતા ભાણજી જેઠા.
૧ મહેતા. ઝવેરચંદ વીરપાળ.
૧ પટેલ. ગણેશ બાવા.
૧ પટેલ. સુંદરજી લખમીચંદ.
૧ મેહેતા ભીમજી ગોવીંદજી.
૧ ગારડી. જીવરાજ ગોવીંદજી.
૧ મેહેતા. ભવાન નાનજી.

ખેડા.

૨ શા. જેશંગભાઇ મંછારામ.
૨ ભા. ભીખાભાઇ બેચરદાસ.
૧ ભા. ઇશ્વર રણછોડદાસ.
૧ ભા. ખુશાલદાસ જોઈતારામ
૧ ભા. ત્રીભોવન મોતી.
૧ ભા મગનલાલ અમરચંદ.
૧ ભા મુળજી બેચર.
૧ ભા. અમરચંદ ગોરધન.
૧ ભા દામોદર બેચર.
૧ ભા મંછારામ રાયચંદ.

વેરાવળબંદર.

૧ શ્રી. સુબોધ જૈનશાળા.
૧ શા. મદનજી શામચંદ.
૧ શેઠ મદનજી જુઠાભાઇ.
૧ શા. સોભાગ્યચંદ મોહ્ટા.
૧ શા. પીતાંબર જેચંદ.
૧ શા. ગણેશ કરમચંદ
૧ શેઠ લીલાચંદ ઝવેરચંદ
૧ મા. લાલજી કરશનજી.
૧ બદાણી. કરમચંદ ખીમજી.

૧ બખાઇ. મદનજી ગોવીંદજી.
૧ શા. દેવચંદ હરખચંદ.

સરધાર.

૧૦ શેઠ. મુળચંદભાઇ કરશનજી.

વઢવાણકાંપ.

૨ શા. લખમીચંદ હરી.
૧ શા. ડાયા ઝવેર.
૧ ભા. લાલચંદ માધવજી
૧ મોદી. કલ્યાણજી જશરાજ.
૧ શા. વાડીલાલ શીવલાલ.
૧ ગોશળીયા. વ્રજલાલ જેચંદ.
૧ દેશાઇ. વીરચંદ ચાપશી.
૧ દોશી. વલ્લભ લેહેરા.
૧ મેહેતા અભેચંદ તલકશી.

અંજાર.

૨ શેઠ. ધનજી વીરજી.
૧ મા. પોપટ વસ્તા
૧ શા. પરશોતમ હીરશી.
૧ મા. પ્રાગજી પીતાંબર.
૧ મા જેઠાભાઈ નરશીદાસ.
૧ મા. રામજી નારણજી.
૧ શા દામજી કરમચંદ.
૧ શા. આણંદજી કરમચંદ.
૧ ખોજા. જુમાભાઇ કાસમભાઇ

કઠોર

૪ ભા. પરશોતમદાસ દેવચંદ.
૩ ભા. રામચંદ નાથાભાઇ.

નાર.

૬ પા. ફુલાભાઇ બાબરભાઇ.

૧ પા. ભાઈલાલ નાથાભાઇ.
૧ પા. બાવાજી ડુંગરભાઇ.
૧ પા. જેઠાભાઈ ગગડભાઇ.
૧ શા. છોટાલાલ ગુલાબચંદ.

મોરબી.

૫ શ્રી. મોરબી જૈનશાળા.

ધોલકા.

૫ શા. દેવશીભાઇ અમથો.

મદ્રાશબંદર.

૫ શેઠ. પીતાંબરભાઇ નરશીદાસ

મહુવાબંદર.

૫ શા. ઓધવજી રામજી. ગૌ. સે.

ખંભાત બંદર.

૫ શ્રી ખંભાત જૈનશાળા.

ધોરાજી.

૧ શા.. પોપટભાઇ વનમાળીદાસ.
૧ શ્રી. ધોરાજી જૈનશાળા.
૧ શ્રી. ધોરાજી જૈન પુસ્તકાલય,
૧ દોશી. જગનાથ ડાહ્યાભાઇ.

પોરબંદર.

૪ શ્રી. પોરબંદર જૈનપુસ્તકસંગ્રહ.

માંડવીબંદર.

૩ મા. ઘેલાભાઈ જાદવજી.

ત્રંબો.

૧ મોરબીયા. ચત્રભજ મોરારજી
૧ દોશી જીવરાજ હંસરાજ.
૧ મેહેતા. પુમશી દેવજી.

બેરાજા.

૩ શા. કચરાભાઇ માલશી.

જુનાગઢ.

૧ શ્રી. જુનાગઢ જૈનશાળા.
૧ ચોકશી. હરજીવન ડોસા.
૧ ચોકશી. નાથાભાઈ દેવચંદ.

સીધપુર.

૧ કોઠારી. માણેકચંદ સંઘજી.
૧ પા. ગોદડદાસ જીવરામ.

માંન્ડલા.

૩ ભા ફતેચંદ નારણદાસ.
૨ ભા. મોહનલાલ પરશોતમ.

જેતપર.

૨ દેશાઇ. ભાઇચંદ જુઠાભાઈ.

ઇટાલા.

૨ પટેલ કાળીદાસ નારણભાઇ.

પાલણપુર.

૧ મેહેતા. લલુભાઇ ભીખાભાઇ.

ભરૂચ.

૧ શા. મોહનલાલ પ્રાગજી.

કોટડા.

૧ શેઠ. હાકરશી કલ્યાણજી.

વાગડ.

૧ ભા. ભગવાનદાસ બેચરદાસ

દદુકા.

૧ શા નરશીલાલ ત્રીભોવનદાસ.

ઉપલેટા.

૧ શેઠ. કાળીદાસ ગોરધન.

ગઢડા.

૧ ગોશળીયા. ગોકળ ડરમચંદ.

દીગશર.

૧ શા. પ્રેમચંદ ડોસાભાઈ.

अगाउथी आश्रय आपनार सद्ग्रहस्थोनां मुवारक नाम.

अहमदनगर.

५ भगवानदास चंदनमलजी पीतलीया.
५ नवलमल कीशनदास मुता.
५ प्रेमराज पनालालजी शेठ.
५ वालाराम प्रथीराजजी
५ हजारीमल अगरचंदजी. मुता.
५ चांदमलजी लखमीचंदजी.वोरा.
५ रीध्धकरणजी मोतीलालजी मुता
२ सेशमल धनराजजी फीरोदीया
२ वादरमल छजमलजी मुणोत.
२ पुनमचंद धनराजजी मुता.
२ हुकमचंद नेमीदास. गुगळीया.
२ राजमल समरतमलजी गांधी.
२ प्रेमराज धनराजजी वोरा.
२ वृधीचंद चुनीलालजी सांढ
२ नंदराम केसरीमलजीसुरपुरीया
२ लछमनदास छोगमलजी.
२ जोरावरमलजी भंडारी.
२ मोतीचंद रतनचंदजी गुंदेचा.
१ पुनमचंद मुलचंदजी. जलगढ.
१ छोगमल रुपचंदजी गुंदेचा.
१ लछमनदास हुकमचंदजी.
१ गोकळदासजी कटारीया.
१ केसरीमलजी सींगी.
१ पीरालाल लालचंदजी मुणोत.
१ देवीचंदजी गुंदेचा.
१ प्रतापमलजी. मुणोत.
१ सुरजमल रुपचंदजी. पोकरणा
१ रीधकरणजी. सींगी.
१ हणोतमलजी केसरीमलजी.
१ रायचंद चुनीलालजी वोरा.
१ रीधकरण भीवराजजी भलगढ.
१ जशराज भीवराज कोठारी.
१ अगरचंद नेमीचंद गुंदेचा.
१ जवानमलजी वोरा.
१ कपुरचंदजी वोरा. लुणीवाला.

घोरनदी.

५ हजारीमल फुलफगरा.
४ कुंडलमल मोतीचंद चाफणा.
४ रतनचंद आणंदजी नाहार.
१ वरधीचंद खुशालचंद दुगड.
१ छोटमल हजारीमल वोतरा.
१ मगनीराम मुता. करडावाळा.
१ कस्तुरचंद नथमल
१ फोजमल कस्तुरचंद
१ नेमीचंद सुरजमल. दरडा.
१ ताराचंद पुनमचंदजी वोरा.
१ अमरचंद तानेड हा. वाद नंदु.
१ हमीरमलजी दरडा.
१ मेघराज पुनमचंद कोठारी.
१ अमरचंद छुगराज वोरा.

१ नानचंद भगवानदास दुगड.
१ हजारीमल गुलाबचंद बोरा.
१ शोभाग्यचंदजी.
१ श्रीमलजी.
१ फोजमलजी.
१ भीखमदासजी.
१ खंडुजी.
१ करण मुथा.
१ जीवराजजी.
१ साळगराम.
१ हंसराजजी कांकरीया.
१ नगनमल कोठारी.
१ खुबचंदजी कोठारी.
१ चेतनदासजी.
१ सीवकरणजी.
१ नथमल सुराण.

जालंन्धर.

२० सीतमल जैनी लाला रलाराम.

मंदोसर.

१० शा. फताजी तलोकचंदजी.
१० छवालाल कस्तुरचंद.

नवा शहेर.

१० भंडारी जोरावरचंदजी.

उजन.

९ शा. नथमलजी वधमानजी.

सुजालपुर.

५ शा. कस्तुरचंद मनसुखलाल.

भोपाल.

४ जैन स्नातन धर्म चिंतक सभा.

आस्टा.

४ शा. सेवाराम राजमल.

अलवर.

४ शा. धनालाल चनणमल.

सतारा.

४ मु. मोखमदास हजारीमल.

टोंक.

४ बनाम. सुगनचंद भंडारी.

रावलपींडी.

३ शा. हेमराज मयादास.

पाली.

२ शा. हजारीमळ बादरमल.

आवलकोटी.

२ सुलतानचंदजी तीलोकचंदजी.

करमाळा.

१ वसंतपाल फतेचंद मुनीम.

रतलाम.

१ झवेरी. पुनाजी इंदरमल.

समदडी.

१ शा. कस्तुरचंद खुयाजी.

लाहोर.

१ भाइ हंसराजजी जैनी.

अंबाला शहेर.

१ लाला.अलुमल छजुमल भायडा.

१ श्रावक. नवरीयामल पंजाबी.

अम्रतसर.

१ ला. इश्वरदास खजानचीमल

शालकोट.

१ लाला. दस्तीराम हरदयाळ.

रावळपींडी.

१ लाला.घनैयसा हाडीसा भावडा

हुशीयारपुरा.

१ लाला. कीरपीमल कोडुमल.

कुचेरा.

१ शीवराज सुराणा.

અમદાવાદ.

૧૨૫ શા. વીરચંદભાઇ ગોબરદાસ. ડોળીયાવાળા.

૧૦૦ શા. ભા પુંજાભાઇ જેઠાભાઈ.

૧૫ શા. નગીનદાસ મગનલાલ.

૧૦ શા આત્મારામ જેશંગભાઇ.

૧૦ શા. મોતીલાલ તલકશી.

૫ શા. મહાસુખરામ ગુલાબચંદ.

૫ શા. દલસુખરામ ખુલાખીદાસ.

૫ શા. ખેમચંદ ઝવેરચંદ

૪ શા. શા. હીરાચંદભાઇ વેલજી.

૪ શા. લીલાધર કપુરચંદ.

૨ શા. દેવચંદ ચુનીલાલ.

૧ શા. છગનલાલ ઇશ્વરદાસ.

૧ શા. ધરમચંદ લખમીચંદ.

૧ શા. કેશવલાલ ચુનીલાલ.

૧ શા. મોહનલાલ જમનાદાસ.

૧ શા.ગોપાલદાસમાહાસુખરામ.

૧ શા. પરશોતમ દીપચંદ.

૧ શા. મણીલાલ વીજવલભ.

૧ શેઠ માણેકલાલ સુખલાલ.

૧ શા. ગીરધરલાલ વ્રજલાલ.

૧ શા. છબીલદાસ મનસુખરામ.

૧ શા. હરગોવીંદદાસ હરીચંદ

૧ શા. પોચાભાઇ પીતાંબરદાસ.

૧ શા. પાનાચંદ છગનલાલ.

૧ શા. નગીનદાસ લખમીચંદ.

૧ શા. અમુલખ મોહનલાલ.

૧ શા.જેશંગભાઇ ત્રીભોવનદાસ.

૧ શા. મફતલાલ ચુનીલાલ.

૧ શા. મોરારજીભાઇ ધનજી.

૧ શા. પાનાચંદ નરશી.

૧ શા. ત્રીભોવનદાસ ફતેચંદ.

૧ શા. જમનાદાસ સાંકળચંદ.

૧ શા. ફગરાભાઈ અમુલખ.

૧ શા. પાનાચંદ નાગર.

૧ શા. પોચાલાલ લલુભાઇ.

૧ વૈદ.દલસુખરામ વનમાળીદાસ.

૧ શા ડાયાભાઈ પરશોતમ.

૧ શા. પોપટલાલ કુશળચંદ.

૧ શેઠ. પોપટલાલ જાદવજી.

૧ શા. મુલચંદ ચુનીલાલ.

૧ શા. જીવાભાઇ દલસુખરામ

સુરત બંદર

૧૧ શા. મોતીચંદ ઉતમચંદ.
૧૦ શા. હંશરાજભાઇ ચાંદમલ.
૫ શા. ગણુભાઇ મંછુભાઇ.
૪ શા. લલુભાઇ પ્રાણજીવન.
૧ શા. પ્રેમચંદ વમળચંદ
૧ શા. તારાચંદ ઉતમચંદ
૧ શા. છગનલાલ તારાચંદ.
૧ શા. ચુનીભાઇ ડાહ્યાભાઈ.
૧ વકીલ. મગનલાલ પ્રેમચંદ.
૧ વકીલ. ભગુભાઇ ડાહ્યાભાઇ.
૧ વકીલ. હીરાભાઇ ડાહ્યાભાઈ.
૧ ભાવસાર. ધરમચંદ મલુકચંદ.

રાજકોટ.

૧૦ રા. બેચરદાસ ગોપાલજી.
૧૦ રા. ઠાકરશી મકનજી. ધીયા.
૧૦ પારેખ. પ્રાણજીવન રૂગનાથ.
૨ લાધીબાઈ મોરારજી. હેડ. મિ.
૧ રા. હરખચંદભાઇ હેમરાજ.

સાણંદ.

૫ શા. રાઘવજી પ્રેમચંદ.
૪ શા. ઉજમશી માણેકચંદ.
૨ રા. આત્મારામભાઇ જેઠીદાસ.
૧ શા. નાગર સુંદર.
૧ શા. કાનજી રાઘવજી.
૧ શા. ચુનીલાલ ભાઇચંદ.
૧ શા. છગનલાલ ભાણજી.
૧ શા. કેશવજી રઘુભાઇ.
૧ શા. મગનલાલ ઘેલા.
૧ શા. ત્રીભોવન લખમીચંદ.
૧ શા. ખુશાલ આણંદજી.
૧ શા. મોહનલાલ પોપટભાઇ.
૧ મા. હરીભાઇ ગોપાળદાસ.

મુંબાઇબંદર.

૧૦ શા. હરીદાસ પરશોતમ.
૪ શેઠ. નેમચંદભાઈ ડાહ્યાભાઈ.
૧ શા. રાઘવજી ડોશાભાઇ.
૧ શા. નગીનભાઇ આણંદચંદ.

વડોદરા.

૫ પરી. મગનલાલ મોહનલાલ.
૧ શેઠ. ધરમચંદ ચુનીલાલ.
૧ શા. ગોરધન છોટાલાલ.
૧ શા. મનસુખરામ લલુભાઇ.
૧ શા. મનસુખરામ શીવલાલ.
૧ શા. નરશીલાલ શીવલાલ.
૧ શા. મણીલાલ લાલચંદ.
૧ શા. ચુનીલાલ જેચંદ
૧ શા. ચીમનલાલ હીમતલાલ.
૧ શા. માહાસુખરામ. ઇશ્વરદાસ.
૧ પટેલ. છગનલાલ છોટાલાલ

પડધરી.

૧ પટેલ. કાળીદાસ પાસવીર.
૧ ખત્રી રણછોડ હીરજી.
૧ ખત્રી કાળીદાસ પરશોતમ.
૧ પટેલ. પાનાચંદ લખમીચંદ
૧ પટેલ. દામોદર પીતાંબર.
૧ પટેલ. ચત્રભુજ પાસવીર.